

ffp

BILAG: OSLO-PAN

AUGUST-80

INNHold:

Demokratisk sentralisme eller "tendensfrihet"	s. 2
Om demokratisk sentralisme og et par sko	s. 4
Hva er viktig i diskusjonen om partikrisa	s. 4
Om "sentrisme", høyrevedtaket, og litt til	s. 6
Svar til Olaf	s.12
Olaf og kampen mot høyreavviket	s.16
Fagligavdeling med anvendt økonomisme	s.20
Om en feilaktig kritikk	s.21
Angrep er det beste forsvar	s.24
Økonomisme og fagforeningsbevissthet	s.26
Vedtak om partikrisa	s.29
Kursstedet på Dokka	s.30
RV-toppen	s.30

DEMOKRATISK SENTRALISME ELLER "TENDENSFRIHET"?

Jeg synes sentralkomiteens vedtak om høyrefaren i partiet er et viktig bidrag i partidebatten. Så langt fra å være et forsøk på å stemple andres meninger, mener jeg det er et forsøk på å bringe opp diskusjonen om linjer skarper.

Blant flere høyretendenser peker også vedtaket på at den demokratiske sentralismen blir angrepet. Dette er et spørsmål om konkrete linjer, hva slags parti skal vi ha. Politisk Utvalgs og sentralkomiteens kritikk av EKSDS-formannens fraksjonisme er et viktig eksempel på denne striden. I dette tilfellet dreide det seg om angrep på prinsippet om kollektiv ledelse i partiets organer og at mindretall er underordna flertall. Det dreide seg om at et SK-medlem talte med ei tunge i SK (stemte med flertallet), og talte med ei annen tunge i partiet.

Så har et tidligere medlem av sentralkomiteen, "reka", gått ut av partiet. Han har trukket en prinsipiell konklusjon: at den demokratiske sentralismen må forkastes.

Det har kommet forslag i landsmøtediskusjonen om at landsmøtet må forkaste forbudet mot fraksjoner i partiet.

Det har kommet forslag om at opposisjon i partiet skal ha rett til å møtes på kryss og tvers i partiet - bare de melder fra til SK at de gjør det (fraksjonering med "meldeplikt", men samtidig ordna slik at SK ikke kan si nei).

Dette er viktige eksempler på at debatten om demokratisk sentralisme er viktig i partiet akkurat nå. Diskusjonen dreier seg bl.a. om: Skal mindretallet være underordna flertallet? Skal partiet vedta i samsvar med den demokratiske sentralismen hvilke diskusjoner som skal føres og når de skal føres? Er den demokratiske sentralismen forelda? osv. Jeg har lyst til å ta opp en ide som jeg har møtt mange ganger i den siste tida: At det russiske partiet klarte seg gjennom 1917-revolusjonen uten fraksjonsparagraf. At da den ble innført i 1921 var det på

sett og vis det første skritt i retninga av "stalinistisk disiplin". Under våre relativt fredelige vilkår burde det ikke være nødvendig med fraksjonsforbud.

Denne ideen har jeg møtt i samtale med kamerater, på møter i partiet og lest i innlegg innsendt til partipressa. La oss se nærmere på dette eksemplet.

For det første sto det en hard strid i partiet alt fra starten av århundret om hva slags parti en trengte (Lenins og bolsjevikkene kamp mot mensjevikkene, de som alltid insisterte på mindre sentralisme, mot landsomfattende avis, m.m.). Denne striden var enda ikke avklart i 1917. Partiet kom ut av illegalitet våren 1917 og var et parti prega av ulike strømninger og fløydannelser. Striden for et enhetlig demokratisk sentralistisk parti var ganske enkelt ikke sluttført og teoretisk avklart. Praktisk talt på sjølve revolusjonsdagen opplevde partiet en viktig fraksjonskamp som kompliserte gjennomføringa av revolusjonen.

For det andre fortsatte striden om hva slags parti en skulle ha etter 1917. Trotski, som satt i sentralkomiteen, lanserte midt under store angrep fra fremmede makter (intervensjonskrigene) en stor diskusjon om hvilken plass fagforeningene skulle ha i det nye Sovjet-samfunnet. Trotski ville "militarisere arbeidet", sette fagforeningene under steinhard statlig kontroll. Lenin ville ta de nødvendige hensyn til fagforeningene som demokratiske masseorganisasjoner. Lenin og flertallet i sentralkomiteen var sterkt i mot lanseringa av denne diskusjonen. Lenin mente det var en "luksus-debatt" å føre midt under hard ytre tryssel og stillt overfor svære oppbyggingsoppgaver i landet.

Foran den 10. partikongressen i mars 1921 sto spørsmåla om partiets enhet og partidemokratiet sentralt. Lenin kritiserte skarpt gruppedannelse, fraksjoner i partiet, og slåss for enhet og styrke sentralisme. Mange for-

an kongressen og på sjølve kongressen påpekte at ideene om at fraksjonsfrihet gir større demokrati og større medlemskontroll, var grunnleggende feilaktig. Tvert om skapte det svekka enhet og handlekraft og svekka demokrati. På sjølve kongressen stemte så Trotski for et vedtak som understreka den store betydninga av enhet i partiet. Men etterpå gikk han ut og angrep vedtaket.

Som en konklusjon på mange års strid og bitre erfaringer med fraksjonskamper, innførte partiet med Lenins aktive støtte forbudet mot fraksjoner i partiet.

Så langt jeg kan fatte å begripe er dette bakgrunnen for Lenin og partiflertallets oppgjør med det som i årtier er blitt kjent som Trotskis "tendensfrihet". Denne "tendensfriheten" var kjennetegna ved at den angrep flertallets rett til å føre ut vedtak og kjempa for retten til organisering på tvers i partiet slik at "partiopposisjonen" skulle få best mulig vilkår. I dag er "tendensfriheten" i organisasjonsspørsmål et av den 4. internasjonals varemærker.

Jeg mener at vår debatt om demokratisk sentralisme kan tjene på at vi studerer historiske erfaringer. Erfaringene fra Lenins parti finnes oppsummert bl. a. i SUKP(b)s historie, utgitt på Oktober.

Trekker jeg fram Trotskis "tendensfrihet" for å stemple kamerater som vil revidere vedtektene våre? Slett ikke, like lite som jeg mener at SKs vedtak om høyrefaren er et forsøk på stemping. Sjølsagt kan en påstå at vi ønsker en slik stemping. Jeg mener tvert i mot at slike bidrag er forsøk på å klargjøre ideologisk-politiske motsigelser og sette oss i stand til å trengje djupere ned i spørsmåla.

IKKE FRAKSJONSFORBUD I DAG ?

Burde så ikke våre nødvendig med fraksjonsforbud under våre relativt fredelige forhold?

Det har som sagt kommet forslag om at rett til fraksjonering

"med meldeplikt" skal inn i vedtektene våre, bl.a. fordi vi lever under relativt fredelige borgerlig-demokratiske forhold ikke krever en så hard partidisiplin. Når så krig eller fascisme krever det, så kan sentralkomiteen endre vedtektene og innføre hardere disiplin.

Jeg mener dette er grunnleggende feilaktig. Om vi ikke allerede nå trener oss i en demokratisk-sentralistisk arbeidsstil, hvordan i all verden skal vi mestre dette under krig eller fascisme?

Men også i dag trenger vi demokratisk sentralisme. Vi trenger ikke fraksjonsfrihet, liberalisering av kravet til enhetlig handling når vedtak er fatta, osv. Jeg mener vi har hatt og har problemer med praktiseringa av demokratisk sentralisme i partiet. Vi i ledelsen har gjort viktige feil. Vi har bl.a. undervurdert demokratiets betydning. Jeg mener vi prøver å gjøre opp for slike feil, og vi er mer lydhøre og lærenemme overfor kritikk. Men slike feil kan ikke brukes som begrunnelse for at partiet skal endre vedtektene på grunnleggende områder. Hvordan skal det gå om for eks. SK-medlemmer egenrådig og på tvers av flertallsvedtak driver fram sine egne linjer i partiet? Plutselig befinner partiet seg i en situasjon med flersentra-kamp i sentralkomiteen, med enkeltpersoner eller med grupper som kjemper mot hverandre og forsøker å vinne oppslutning for hver sin fløy i partiet. Dette ville innføre kaos, handlingslammelse, og drastisk redusere medlemsdemokratiet.

SVEKKER PARTIETS SIKKERHETS-POLITIKK

Opplysning av den demokratiske sentralismen fører også til en annen alvorlig konsekvens som det er på høy tid å sette søkelyset på: Liberalisering av fraksjonsforbudet og i det hele tatt liberal omgang med vedtektene svekker partiets sikkerhetspolitikk. Hva skjer i en atmosfære kjennetegna av for eksempel man-

glende respekt for flertallsvedtak, omtale av indre partiforhold, på tvers av vanlige organisasjonsledd, ryktespredning, ukontrollert prat om personer og motsigelser på kryss og tvers i partiet, tendens til å gjøre kjent unødvendig mange navn på partimedlemmer. Den sterke debatten (eks-DS-formannen har nå offentliggjort på minst fire møter hva som er kamerat Henry B. (virkelige navn), osv? Det skjer at partiets sikkerhetsspolitikk blir svekka. Unødvendig mye indre organisasjonsforhold blir kjent. Kort sagt, at et legalistisk avvik svekker partiets evne til å beskytte seg mot klassefienden i dag, og står dårligere rusta stilt overfor faren for sovjetisk okkupasjon.

Finnes det er slikt problem i Oslo-partiet i dag? Ja, jeg mener

at det finnes deler av et slikt problem. Jeg synes vi skal ta med oss dette høyreavviket i diskusjonen om høyrefaren, inkludert diskusjonen om demokratisk sentralisme. Her har vi alle et stort ansvar for å hindre oppløsning av grunnleggende partinormer. Svært mange medlemmer er bekymra for tendenser i retning av oppløsning av viktige sikkerhetsnormer. Jeg mener det er en bekymring i rett tid.

Diskusjonen om konkrete linjer omfatter bl.a. spørsmål som fraksjonsfrihet og sikkerhet. En skikkelig og djuptgående debatt om disse og andre spørsmål som vedtaket om høyrefaren tar opp, trur jeg vil være avgjørende for utfallet av partikampen.

Kameratslig hilsen

Finn S

OM DEMOKRATISK SENTRALISME OG ET PAR SKO

AV MORTEN V

Noen partikamerater ber oss om å løse på den demokratiske sentralismen:

"Den leninistiske partimodellen må vurderes på nytt". "Hvorfor skal vi ikke åpne for grupper og fraksjoner i partiet?" "Er det ikke på tide å droppe den demokratiske sentralismen?", spør de.

I fagforeninga vår gikk vi ut i streik forleden. Noen var uenige. Sånn som de av høyresosialdemokratene som hater det sisttede styret. For ikke å snakke om de som stemmer borgerlig, fordi de trur at sosialisme og kommun-

isme vil ta fra dem "friheten". De var i mot streiken, men de fulgte vedtaket. "Sjøl om jeg er uenig vil jeg ikke ødelegge våpenet vårt i det å handle enhetlig. Jeg vil ikke knekke fagforeningas armer og rygg."

Streiken gikk bra for oss.

Det er to nyttige redskapet jeg har sagt for lite bra om i den siste tida: den demokratiske sentralismen og min sko som jeg bruker hver dag uten å unne dem en tanke.

M.V.

VEDTAK FRA PARTIAVDELING:

HVA ER VIKTIG I DISKUSJONEN OM PARTIKRISA

Vi vil kritisere SK for ikke å ta alvorlig og å lede diskusjonen om partikrisa. De er trege og uvillige til å forstå betydninga av manglende demokrati og praktiseringa av demokratisk sentralisme. Det kommer til uttrykk i innlegga deres i interpressa. De driver ikke videre diskusjonen om demokrati og demokratisk sentralisme, men raser ut mot fraksjon-

isme, lanserer "stor partikamp" og setter hatter på folk, de var tidligere uvillige til å se de indre forholds betydning. For å rette opp diskusjonen må den føres over fra å være en topplandsdiskusjon (hittil har nesten bare SK og DS medlemmer skrive) til å bli en diskusjon av vanlige medlemmer i partiet så kan SK legge mer vekt på å lytte til medlem-

enes synspunkter.

Avdelinga har diskutert parti-krisa og vil trekke fram det vi mener et et nøkkelspørsmål; manglende demokrati og en endring i åraktiseringa av den demokratiske sentralismen. Her er det tydelig uenighet i partiet. Vi mener motsigelsen er slik: Skal SK utarbeide linjer og medlemmene utføre dem eller skal hele partiet utarbeide linjer og SK oppsummere og føre dem ut igjen. Dette som en hovedmetode.

Vi vil sette søkelyset på ideologien som har ligga bak praksisen vi har ført, og stille den opp mot ml-ideologien vår. Vi har en SK som har blitt betrakta og betrakter seg sjøl som allvitere (det er en grunn til at de er så uvanlig treige til å skjønne innholdet i medlemmenes syn på krisa. Det er de som har diskutert og utforma linjene. Når SK var blitt enige med seg sjøl, var linja i virkeligheten fastlagt. Det gjestod bare å få medlemmene til å sveile den (tre nedover hue).

Nesten alt har gått gjennom SK. Sentrale utvalg har ikke stått til ansvar for linjer, har ikke hatt kjente medlemmer, det har blitt blekt og anonymt. Vi lurar på i hvilken grad SK/DS-utvalg har utvilka linjer sjøl (kvinneutvalg, faglig....) Det har vært liten kontakt mellom medlemmer innafor et område (konferanser). Det har vært liten diskusjon og få synspunkter i internpressa. ta f.eks. boligpolitikken i Oslo, mange lag har hatt problemer/synspunkter og erfaringer om det, men hindringer som at de blei kvælt i sentrale oppgaver eller et problem de ikke klarte å takle kom i liten grad ut fordi DS ikke tok seg av det.

Foran Landsmøtet i 76 var SK i ledelsen av diskusjonen om arbeideraristokratiet. Etterpå har SK sleppt den og diskusjonen har liggi i dødvannet. Samtidig sleit faglige avdelinger med feil i taktikken overfor arbeider aristokratiet (hele skiktet blei behandla som en blokk, redsel blant våre for å ta lønna tillitsverv). Problemer i åssen drive lokalt klubb/forenings-

arbeid har blitt lite diskutert sjøl om problemet er svært utbredt. Her hadde det vært på sin plass med en nær og direkte kontakt mellom fagligavd. og DS/ SK-utvalg til å koordinere og drive fram linjer.

Ideologien som ligger bak disse korte eks. er at SK er "allvitere", og en monolittisk ide om at alt må gå gjennom SK og at SK må stå samla som en blokk overfor medlemmene. Medlemmene er ikke blitt sett på som en ressurs, men som et redskap. De skal ikke utforme linjer, men utføre dem. Dette har gitt seg utslag i at lite har vært gjort for å bedre den svake skoleringa hos mange av medlemmene. Av folk som blei med fra 77 og utover har mange knapt og noen overhodet ikke vært gjennom grunnsirkelen. (Den idealistiske og forfeila sjølstudiekampanja for ei stund sida bare understreker neglisjeringa). Vi har en desperat mangel på kader på alle områder. Folk mister perspektivene, blir mismodige, går lei og melder seg ut, blir usikre og passive. De føler at det ikke er bruk for dem. "SK veit alt, gidder ikke være tinn-soldat/visergutt".

Hva må gjøres? Alle i partiet må bli ansvarlige. De må få oppgaver for å utvikle seg. De må bli ansvarliggjort i forhold til oppgavene, det vil si at de må få lov til å prøve og feile. For å gjøre færre feil må de bruke dialektikken. De må skolere seg i teori og erfaringer andre har gjort på området. Men da må avdelinger og folk få ro på seg til å drive oppgavene, de får ikke kastes hit og dit som brikker. SK/DS må la utvalg/medlemmer få ansvar og dermed få lov til å feile. Men DS/SK må også diskutere med dem ikke får å overta avgjørelser (umyndiggjøre), men for å tilføre sin erfaring (dele sin lærdom med andre). Dette kan virke tungvint og seint, men vi mener det på lengre sikt er den eneste riktige farbare vei.

Vi vil altså sette søkelyset på ideologien vår, hvilken vi har åraktisert og hva vi må gjøre for å rette opp den feilaktige.

Hva med andre spørsmål som har vært oppe til diskusjon nå? Om å seframover eller bakover. Slik motsigelsen er stilt opp mener vi den er ufruktbar. Vi mener at vi både må oppsummere historia vår og bruke tid til å utarbeide /rette opp linjer framover.

Nå er det så lenge siden vi har oppsummert viktige linjer at det ikke bør utsettes lenger. Spesielt oppgjøret med høyreavviket fra 75, valglinjene, faglig politikken i tillegg til praktiseringa av den demokratiske sentralismen.

Vi er enige med dem som snakker om glidende overganger, fordi SK har foretatt endringer uten klare oppsummeringer å ta standpunkt til. SK har lagt for liten vekt på å oppsummere i utkastet til beretning, vi tror det kommer av at de mener slike oppsummeringer ikke er viktig og det er vi uenige i.

Vi er ikke med dette for en altomfattende langvarig granskning av hjerte og nyrer, men av de viktigste områdene som etter behandling i partiet skal konkluderes på LM.

Vi har mange store oppgaver foran oss som ikke bør vente, Vi kan ikke utsette diskusjonen av tiltak i partiet og folket for å øke beredskapen, åssen vi skal arbeide under illegale forhold

under en okkupasjon. Åssen propagandere og styrke fronten mot Sovjet.

Det var uenighet i avdelinga om hva som er viktigst: Å oppsummere elle å se framover. Hva mener andre avdelinger? Dette kom opp dersom det skulle bli konflikt mellom å oppsummere histori vår lokalt og lokalt arbeid. Konflikten kan like godt overføres til partiet som helhet i tida fram til LM.

Til oppsummering: Vi mener manglende demokrati og praktiseringa av den demokratiske sentralismen må være en av hoveddiskusjonene fram til LM. Vi må diskutere følgende spørsmål:

Åssen har praktiseringa av den demokratiske sentralismen fungert (har SK vært monolittisk, har de fungert over hue på medlemmene, har det vært nødvendig for å være slagkraftig)?

- Åssen burde den være? (Må et høyere organ opptre enhetlig overfor medlemmene etter en diskusjon, hvor mye myndighet bør SK delegerer i praksis til utvalg/ styrer)

- Hvorfor er det blitt gjort slike feil? Hva må gjøres for å rette opp feila?

boligavdeling, indre øst

OM "SENTRISME", HØYREVEDTAKET, OG LITT TIL

Kamerat Pål kritiserer meg i forrige FFP for å ha en sentristisk posisjon i partikampen. I forbindelse med forskjellige stridsspørsmål som jeg ikke har kommentert, sier han at det går om "klassestandpunkt og helt grunnleggende prinsipper", "En sentristisk holdning er teoretisk og prinisippielt uholdbar."

"UFORSONLIG SENTRISME"?

Først om betegnelsen. Jeg har alltid trodd at en sentrist aktivt forsøker å forene to uforenlige standpunkter i debatten, lager opportunistisk graut av den og dermed fungerer som for-

svarer av feilatkige linjer. Kamerat Pål definerer tydeligvis sentrisme som ikke å polemisere hardt nok, eller ikke å kommentere spørsmål i debatten som han mener er viktig.

Med en sãnn definisjon må jo tilmed kamerat Per L., som leverer et engasjert forsvær for partiledelsen, rammes fordi han ikke tar til motmæle mot kamerat Henry B. antydninger om Reitgjerdet. Dette bør nemlig alle kommunister gå i mot, sier Pål. Det dreier seg om "klassestandpunkt og helt grunnleggende prinsipper".

Bedre blir det ikke med en hel rekke andre debattanter. Kamerat Pål sjøl f.eks. Han

markerte ikke at han var uenig i viktige prinsippfeil i prinsippprogrammet, verken internt eller eksternt før kampen var over. Slik vil hans definisjonsmåte komme til å stemple adskilleg fler som "sentrist" enn det som var hensikten.

I mars-nummeret brukte kamerat S' betegnelsen "uforsonlig" om min rolle i diskusjonen. I juni-nummeret kaller både han og Pål meg "sentrist".

Jeg syns ikke noen av disse betegnelseene er særlig fruktbare. Poenget er at vi er uenig om hvor viktige de forskjellige stridsspørsmåla er, og ikke minst, om årsakene til partiets feil og metoden for å rette dem opp.

BØR PARTILEDELSEN KASTES?

Det er imidlertid et spørsmål jeg burde kommentert før: Er målet med diskusjonen å få kasta SK? Når jeg vil ta opp dette spørsmålet, så er det ikke fordi jeg mener noen kan ha berettiget grunn til å tro at målet mitt er å få kasta SK eller splitte partiet eller noe sânt. Men spørsmålet er reist og er ganske avgjørende for retninga for partikampen.

Når det gjelder splittelse, så er det en sak som undrer meg. Uten konkretisering og med vage kilder hører jeg stadig vekk spørsmålet: Blir det splittelse? Jeg har hørt det fra forskjellige deler av landet. Dersom et slikt rykte spres, så er det klart at mange kamerater vil ta stilling i diskusjonen ut fra redselen for splitt, framfor en virdering av de forskjellige spørsmåla som er oppe. Dersom det finnes en fraksjon som vil splitte partiet, så må SK gripe inn å slå den ned i følge vedtektene. Dersom ikke, så må de sørge for at ryktene stoppes, og det umiddelbart. Rykte-makeri er noe dritt.

Så om SK. Så vidt jeg kan skjønne, så kan standpunktet: kaste SK, bare begrunnes på en av tre måter:

1. REVISJONISTER?

At SK står for revisjonistiske linjer i strid med marxismen-leninismen. Det mener jeg ikke er tilfelle. De uenighetene som finnes mellom SK og meg i alle fall, kan etter mitt syn utmerka godt rammes inn for et kommunistisk parti. Dersom noen skulle mene at SK bør kastes fordi de har forlatt marxismen-leninismen, så må dette begrunnes. Vi må få lagt fram et alternativt program! Uten det, vil et slikt standpunkt utelukkende fungere destruktivt.

2. PAMPER?

At SK består av en gjeng udemokratiske pamper som setter forsvaret av sine posisjoner over alt, uten at de ennå har forlatt marxismen-leninismen på andre grunnleggende spørsmål. Jeg har mye å si på SKs måte å takle motsigelsene og opposisjonen i partiet på, kaderbehandling, parti-filosofi osv. Jeg er også skeptisk til måten de takler høyreavviket på. Men jeg mener det finnes en viss bevegelse her. Bl.a. gjennom en begynnende sjølkritikk i det nye beretningsutkastet. Jeg velger å se dette som et positivt tegn. Kamerater som gjør sjølkritikk må tas på ordet, og så vil praksis og videre diskusjoner avgjøre. For en gjeng råtene pamper ville en slik sjølkritikk være umulig, og også å tillate den frie debatten som fins internt i partiet. Derfor er jeg heller ikke villig til å kaste de erfaringer og kunnskaper som finns i SK kollektivt på båten.

3. ALLE SOM EN?

At man har gjennomgått hver enkelt kader i SK og funnet dem uskikka. Hvordan andre enn SK kan ha oversikten her, forstår ikke jeg. På landsmøtet skal SK velges in for en og ikke som en blokk. I den prosessen ser ikke jeg bort fra at det vil være riktig å skifte ut folk. SK har heller ikke rett til å stille "kabinetts spørsmål", eller opptre som en blokk i forhold til valg av de enkelte medlemmene. Det vil

være fraksjonisme i følge vedtektenene. Ingen kan stille med en egen gruppedisiplin på landsmøtet.

LINJER OG KADER

Det finns en rekke politiske og prinsipielle saker det står motsigelser om i partiet i dag. Jeg mener det er viktig å forsøke å skille mellom en i og for seg velbegrunna misnøye med SK og politiske uenigheter.

Jeg har altså ingen generell tillitserklæring å komme med til SK. Jeg mener en parole som "kast SK" er politisk feilaktig. La oss slåss om linjene og om enkeltkader og la det nye SK vokse ut av den kampen. Vi skal ha et sterkt og bedre kommunistisk parti ut av partikampen. Det er målet med den.

HØYREVEDTAKET OG SKs METODE

Kamerat Pål tar opp en hel rekke spørsmål som han mener jeg bør si noe om. Jeg skal kommentere noen av dem. Men jeg starter med SKs vedtak om høyreavviket i partiet. Dette er et uhyre viktig dokument, og mitt syn på det vil være det beste utgangspunkt for å kommentere enkeltsakene som Pål tar opp. De fleste punktene i SK sitt vedtak er isolert sett riktig. Det finns slike tendenser og ideer i partiet. De representerer en alvorlig høyrefare. Dvs dersom slike ideer, forslag og arbeidsmåter skulle bli vedtatt eller dominere partiets arbeid over tid, så vil de knekke AKP som kommunistisk parti. Jeg vil ikke kritisere SK for at de har påpekt dette og markert sitt standpunkt. Men så er det slutt på enigheten. Jeg har ganske alvorlige innvendinger til vedtaket.

ANALYSEN

Sjølve vedtaket mangler totalt en analyse av årsakene til de feila som finns. Her skiller vedtaket seg negativt ut fra høyretesene fra 1975 som kritiserte et høyreavvik i partiet. Vedtaket fra 1980 kommenterer overhode ikke f.eks. følgende spørsmål:

- Hvilken rolle har SK spilt i utviklinga av den situasjonen som partiet nå befinner seg i?

- Finns det et klassemessig grunnlag i og utafor partiet for avviket?

- Finns det organisatoriske årsaker (for ikke å snakke om virkninger) til avviket?

- Hvilken sammenheng har de feila vi nå ser med det tidligere oppgjøret med høyre i 1975, utviklinga av et "venstre"-avvik 1975 til 1977, korrigeringa av "venstre" fra 1978 til 1980? Sagt med andre ord: Hvilke historiske røtter har avviket i partiet sjøl?

IDEALISME

Uten en slik analyse kan det etter min oppfatning ikke bli snakk om virkelig korrigering. SK kommenterer bare forskjellige ideer/tendenser som finns i partiet. Da blir det særskilt vanskelig å finne hvilke "våpen" og metoder vi skal bruke i kampen mot det. Kort sagt; analysen blir idealistisk og ikke materialistisk og faren for bare å sjangle over i den andre grøfta, er tilstede. Slik vedtaket er utformet, og spesielt den påfallende utelatelsen av SKs rolle, skaper det inntrykk at medlemmene er "angrepet" av borgerlige og feilaktige ideer. Det hele får et moralistisk skjær over seg. Dette synes jeg vi fikk tydelig demonstrert på faglig-leiren på Tromøya. Der oppfatta mange, meg sjøl ikke minst, kamerat Pål sånn at han angrep feila i partiets arbeid som inngrodde ideer i medlemmenes og tillitsmennas hoder og var lite villig til å gå inn på historiske forhold, årsaker og ansvar.

DOGMATISME

Uten en materialistisk analyse av problemene i partiet, så er ingenting lettere enn å forfalle til dogmatisme i korrigeringa av feilene. Jeg mener kamerat Medlem Grafisk viser slike tendenser i sitt innlegg i juni-nummeret. Jeg mener kamerat Pål viser slike tendenser i diskusjonen om forholdet mellom parti og klasse under

sosialismen (med "Melis" i KK) og også i diskusjonen om arbeidet på arbeidsplassene på faglig-leiren på Tromøya. Jeg oppfatter han til å ligge nært opp til "Medlem Grafisk" her.

Dersom vi skal korrigere de høyrefeilene som finns i partiets arbeid på arbeidsplassene i form av manglende KK-salg, spredning av kommunistisk propaganda og agitasjon osv., med å hevde at det er meningsløst å kjempe for å utvikle fagforeningsbevissthet, ja da sjangler vi bare over i sekterismen. Også kamerat Pål legger stor vekt på at dersom vi bare jobber med fagforeningsarbeidet så "styrker vi bare borgerskapets herredømme". Også han legger vekt på at fagforeningsbevisstheten vokser spontant opp fra fabrikkgolvet, med henvisning til Lenin. Jeg har lagt fram mitt standpunkt til dette i et svar til medlem Grafisk i dette nummeret.

kamerat Pål bør klargjøre sitt standpunkt her.

SKs ANSVAR

I siste beretningsutkast heter det at SK ikke har direkte ansvar for utviklinga av høyreavviket, bare indirekte. (s.40) SKs ansvar sto også sentralt i diskusjonen på faglig-leiren. Jeg mener SK har et direkte ansvar på en rekke områder. Ettersom SK så å si ikke har leda arbeidet på arbeidsplassene over lang tid, så er de ansvarlig for den delinga som har skjedd i partiet, mellom faglig og annet arbeid. På side 29/30 i beretningsutkastet står følgende om denne delinga: "Dette fører til at vi får et system med faglige "eksperter" som driver sin virksomhet på sida av partiet. En sånn situasjon avler økonomisme. Ansvar for at dette har utviklet seg likker ikke hos de faglige kaderene, men hos SK og SKAU".

Dette siste mener jeg er riktig. Men det står i motstrid til det som ellers sies om SKs ansvar. Spørsmålet går til kamerat Pål: Er du enig i at hovedansvaret for denne økonomistiske arbeidsdelinga ligger i SK?

Også på andre områder er det for grunt å si at SK ikke har direkte ansvar. For å knytte sosialismen sammen med arbeiderbevegelsen så trenger vi kommunistiske analyser og svar på de spørsmål som arbeiderklassen er opp tatt av. Det er årtiledelsens ansvar at slike analyser og propaganda ikke finnes på en hel rekke avgjørende områder. Kameratene på den enkelte arbeidsplass kan ikke ta ansvaret for at partiet f.eks. mangler en industripolitisk analyse.

Jeg mener det har vært et systematisk avvik over lang tid at partiledelsen ikke har vært skikkelig innretta på arbeiderklassen i Norge. Der dreier seg da ikke bare om sjølve arbeidet i fagforeningene, men mer grunnleggende; Å ta arbeiderklassens daglige interesser, problemer, motsigelser osv., som utgangspunktet for partiets virksomhet. Det dreier seg ikke om dagskamp bare, men om å finne innfallsvinklener for å få spredd sosialistisk propaganda og agitasjon i klassen.

Men sjøl om mye av hovedansvaret må falle på partiet sentralt,

så er det sjølsagt ikke sånn at medlemmene sjøl er uten ethvert ansvar. SK kan ikke ta hovedansvar for at en som før solgte Klassekampen på jobben ikke gjør det lenger. Det samme går for rekrutteringa. Poenget er bare at gjenreiseing av KK-salget og styrka rekruttering i seg sjøl ikke vil være nok til å korrigere høyrefeila.

HØYREAVVIK I FAGFORENINGSARBEIDET?

På leiren ble det slått fast at vi hadde problemer med masse-mobiliseringa i fagforeningene. Kamerat Pål skriver da op en veggavis at det finns et høyreavvik i sjølve fagforeningsarbeidet også. Igjen en lettvin, og etter min mening ufruktbar konklusjon. Poenget er at vi har tatt en hel rekke tillitsverv de to siste åra, men vi har samtidig arva sosialdemokratiets dødsbo:

Passiviteten og tradisjonen med at alt skal foregå på topplan. Det er ikke høyreavvik hos våre folk fordi vi ikke klarer å snu på den flisa i løpet av meget kort tid. Ikke mer enn at det er et høyreavvik at arbeiderklassen ikke har gjort revolusjon. Samtidig er det sånn at kameratene har pekt på dette problemet i lag tid. Men de har ikke fått oppsummert erfaringer fra andre. Det er heller ikke deres ansvar, men sentrale organer, inkludert FU.

Jeg mener vi er på vei inn i en ny fase i fagforeningsarbeidet. Denne fasen innebærer bl.a. å løse problemet med å lage kamppforeninger og demokratiske foreninger. Det blir ikke løst med å proklamere mangelen på massemobilisering som et høyreavvik. Det finns høyrefeil i fagforeningsarbeidet også, som det finns "venstre"feil. Men vi må angripe disse med nøkternhet og konkret analyse av vilkårene for dem.

NOEN TILTAK

Jeg mener vi bør ha lagsdiskusjoner om arbeidet på arbeidsplassene der alle fagorganiserte kan delta. Tema bør allment være fagforeningsarbeidets betydning og hvordan vi skal styrke den sosialistiske oppdragelsen i klassen. Samtidig bør vi ha en diskusjon om styrking av partiorganisasjonen på arbeidsplassene.

Jeg mener sentralen må sette i gang et lagslederkurs for kamerater på arbeidsplassene, sånn at vi kan ta igjen noe av det tapte når de mest erfarne kameratene sitter i tillitsverv i fagforeningene.

Vi må få til en ordning med KK som gjør at den kan selges på arbeidsplassene samme dag som den kommer. Vi må foreta en analyse av problemene med rekruttering på arbeidsplassene. Dette problemet har nemlig gått igjen uavhengig av om hovedfaren har vært "venstre" eller høyre.

Mye annet må gjøres. Plassen tillater ikke at jeg tar fram alle ideene som kom på leiren i

denne artikkelen. Noe av poenget mitt har vært å få videreført diskusjonen fra leiren og å illustrere kritikken min av SKs og kamerat Pål's måte å takle høyreavviket på. Så over til noen av de sakene kamerat Pål kritiserer meg for.

KLASSEKAMPEN

Kamerat S sier jeg er sentrist også her og at jeg må bære en del av ansvaret om forslag om nedlegging av Klassekampen får flertall. Dessverre kamerat Pål, det gjør jeg ikke. Da jeg kom med i FFP-debatten i februar var opprettholdelse av KK vedtatt enstemmig i DS i Oslo. Igjen sto kamerat Henry B's forslag. Jeg visste i februar og jeg vet i dag at kamerat HB's forslag ikke har noen oppslutning i partiet. Om KK skulle opprettholdes eller ikke var ikke og er ikke først og fremst avhengig av polemikken mot kamerat HB. Dette vet selvfølgelig kamerat Pål også. (skjønt det degmatiske og ukameratslige svaret som SKAU ga kamerat Henry B ikke skulle tyde på det).

I mai og juni har jeg reist i store deler av landet og mottatt rapporter fra så og si resten. Ett av de spørsmåla vi har tatt opp er salg av KK på arbeidsplassene. Ikke ett sted har jeg møtt forslag om å nedlegge KK. Men KK selges elendig overalt så og si. Mange plasser blir jeg fortalt at nedgangen starta for to år siden.

Mange steder er alt som heter bud ordning kutta ut. Ingen kan hevde at KK tar for mye krefter. Likevel selges avisa dårlig! Jeg har forsøkt å spørre hvorfor, å diskutere metoder for å gjenreise salget. På disse reisene har jeg støtt på politiske motsigelser om taktikk for salget, men ikke forslag som har noe som helst til felles med Henry B

Nå har kamerat Henry B trukket sitt forslag og han har gjort sjølkritikk for det. Hva gjør du da kamerat Pål? Kanskje

det var på tide å finne ut årsakene til at KK selges skremmende dårlig? Kanskje det var på tide å snakke med partimedlemmene om de innvendinger og problemer de har, også på plasser der kamerat Henry B. sitt forslag er ukjent?

Hvis din innsats - mot formodning skulle begrense seg til å polemisere mot Henry E. og forsøke å henge meg ut som sentrist og medansvarlig hvis KK blir nedlagt, ja, da står det dårlig til.

Til slutt: Kamerat Pål har hørt alt dette muntlig før han skrev innlegget sitt. I innlegget til kamerat S., som Pål følger opp, så blir deler av min argumentasjon lagt fram. Hvis kamerat Pål vil bli tatt alvorlig i denne diskusjonen, så bør han som et minimum vise debattantene den respekt at han går inn på argumentene!

OM KRIGSFORBEREDENDE TILTAK, FAGFORENINGSARBEID OG KGB

Kamerat Pål beklager at jeg har kommet med påstander om parti ledelsens arbeid for å forberede oss på krig. Han lar meg "beholde" dette poenget fordi han ikke vil gi opplysninger til KGB. Edelt, men du bommer jo med flere mil kamerat. Det er ikke jeg, men kamerat S. som har startet den diskusjonen og kommet med "påstander". Kamerat S. klager nemlig flere ganger i sin artikkel i april-nummeret over at ingen antyder at nedprioriteringa av fagligarbeidet kanskje kan ha sammenheng med nødvendige krigsforberedende tiltak. I min artikkel kritiserer jeg dette som teoretisk feilaktig. Kamerat Pål sier seg enig i min kritikk. Deretter anklager han meg for å komme med påstander om de krigsforberedende tiltakene! Logikken svikter kamerat. Den eneste påstanden jeg kommer med er at krigsforberedende tiltak uansett ikke kan verken unnskylde eller forklare nedprioriteringa av faglig-arbeid siden 1978. Dette samsvarer fullstendig med sjølkritikken som SK har gitt til FU og i Beretningsutkastet. Etter kamerat Pål's kommentarer til dette spørsmålet sitter jeg

derfor utelukkende igjen med følgende: Mente du ikke det du sa i sjølkritikken? er det sann at vi er enige bare "teoretisk", men at du deretter mener at SK sin praksis kan forsvares utfra et politisk valg mellom krigsforberedende tiltak og arbeidet på arbeidsplassene, siden 1978? Dette kan du svare på uten å gi KGB en millimeter.

ENDRINGER AV VEDTEKTENE?

Også her er Olaf "sentrist". Han har nemlig ikke gått til angrep på forslag om å fjerne fraksjonsparagrafen. Det enkle faktum at disse forslaga blei lagt fram først etter at jeg hadde mitt siste innlegg i debatten, ser ikke ut til å hindre kamerat Pål nevneverdig. Hans kritikk av min "sentrisme" her, må nesten oppfattes som en kritikk av mine manglende telepatiske evner.

Uten at jeg har finlest endringsforslagene, så mener jeg like vel at det ikke er vedtektene det er noe i veien med. Jeg er for å beholde vedtektene slik de er i all hovedsak fordi de representerer korrekte prinsipper for et kommunistisk parti. Jeg mener mange endringsforslag representerer galt svar på viktige problemer. Jeg tror det er metodene for ledelse det er noe galt med, altså ledende organer sin utøvelse av den demokratiske sentralismen.

SKAU har hatt alt for liten oppmerksomhet mot det indre partilivet, organisatoriske problemer, kaderfostring, vurdering av partiets virkelige ressurser osv. Kort sagt: de har brydd seg alt for lite om å lede partiet organisatorisk. Dette må jo være en viktig kilde til de stadig subjektivistiske planene og til feilvurderingene av stemninger og problemer i partiet. Å svare på disse problemene med å fjerne den demokratiske sentralismen eller den leninistiske partimodellen, løser ingen problemer, men skaper kaos.

OM DET SENTRALE APPARATET

Kamerat Pål sier at jeg må polemisere mot forslag om å redusere der sentrale apparatet der- som jeg med rette skal kunne kreve en ansatt sekretær i Faglig Utvalg. De som er for et sterkt sentralt apparat er i pakt med leninismen, heter det. Jeg er for et sterkt sentralt apparat. Javel. Men fritar det oss fra å vurdere hvordan det sentrale apparatet fungerer? Lenin har nemlig ikke uttalt seg om vårt sentrale apparat. Det er heller ikke sånn at det nødvendigvis blir sterkere jo større det er.

Jeg mener at partiets ressurser blir elendig utnyttet. mange plasser hører jeg at partiet går

for halv maskin og knapt nok det. Det finns masser av dyktige folk som er eksperter på sine områder som ikke blir brukt. Kort sagt: Den interne massemobiliseringen er alt for dårlig. Dette er et spørsmål både om demokratiet og om kaderbehandling/kaderfostring. For min del er jeg ikke villig til å si "sterkere sentralt apparat" uten at disse forholda blir trukket inn og vurdert. Dårlig utnytting av ressurser i partiet kan jo nettopp avle et større sentralt apparat enn strengt tatt nødvendig. Jeg er ikke engang sikker på at vi nødvendigvis må ha to heltidsansatte på falgig om noen år, dersom arbeidet på arbeidsplassene får den plassen det skal ha i et arbeiderparti.

Olaf

SVAR TIL OLAF

Kamerat Olaf har levert et langt innlegg som gjør det umulig å svare på alt han tar opp. derfor skal jeg begrense meg til noen hovedspørsmål der Olaf etter min mening gjør ganske store feil.

OLAF OG HØYREAVVIKET

Olaf sier om SKs vedtak om høyrefaren at "de fleste punktene i SK sitt vedtak er isolert sett riktige". Han sier dette med den selvfølgeligste min av verden som om dette er noe han alltid har ment og at det er godt at SK endelig hadde skjönt litt. Det les-eren imidlertid ikke veit er at den samme kamerat Olaf før sommeren nettopp stilte seg kritisk til "de fleste punktene i SK sitt vedtak". Når Olaf nå innrømmer at det eksisterer en høyrefare i partiet og at de fleste punktene i SK-vedtaket er "isolert sett" riktige, så er det et uttrykk for en glidende overgang fra Olafs side.

Etter at han har erklært seg enig "Isolert sett" med "de fleste punktene" i SK-vedtaket retter han kritikk mot hva vedtaket ikke er. Han etterlyser historisk bak-

grunn, klassemessig grunnlag, SKs ansvar osv. Vedtaket hadde ikke sånne ambisjoner. Vedtaket ville advare partiet mot en fare som i følge Olaf sjøl er "alvorlig" og "kan knekke AKP som kommunistisk parti". Det er altså idealistisk å konstatere en sånn fare uten å legge fram ei bok om historisk bakgrunn osv. Det er ikke pris-verdig eller positivt at partiets ledelse advarer mot en "alvorlig høyrefare" som kan "knekke AKP". Skulle partiledelsen helst ha ventet til en fullt ferdig analyse kunne legges på bordet? Skulle SK unnlatt å legge problemer fram for medlemmene inntil en ferdig-sydd og uangrikelig analyse var utarbeida i alle detaljer?

Kort tid før partilandsmøtet foreligger det forslag til revisjon av partiets vedtekter og program som dersom de blir vedtatt, vil likvidere AKP som kommunistisk parti. Dette skulle ikke en sentralkomite advare mot i kraftige ordelag. Aller nådigst får vi vite at Olaf "ikke vil kritisere iss for det". Vi takker og bukker.

Slik Olaf argumenterer vil det være idealisme av legen å slå fast at pasienten har lungebetennelse før han kunne slå fast

åssen lungebetennelsen har oppstått, om han har arvelige svakheter eller vært utsatt for feilbehandling. SK har slått fast at høyrefaren er hovedfaren. Det er diagnosen. Hvis vi er enig om den, kan vi og må vi fortsette diskusjonen om de spørsmåla som Olaf stiller. Da kommer klassegrunnlag, manglende skoling, ansvar, organisatoriske forhold osv. opp i full bredde. SK har gjort en del av dette arbeidet ved å summere opp "venstre"avviket og forholdet mellom det og høyreavviket nå i beretninga. Den er et godt utgangspunkt for å føre debatten videre.

Det snakkes mye om en "kamp-
anje mot høyreavviket". SK har ikke vedtatt noe sånt. Jeg trur personlig at dette høyreavviket må korrigeres gjennom teoretisk skoling og utvikling av partiets politikk gjennom kamp og diskusjon. I den prosessen må vi dra nytte av de negative erfaringene fra forrige gang vi korrigererte høyrefeil, så vi ikke slår over i "venstre". Jeg går altså inn for en ganske annen medisin enn det Olaf tydeligvis mistenker meg for.

At Olaf ikke er særlig opp-
tatt av kampen mot høyreavviket går klart fram av innlegget hans. På tross av et langt innlegg står han uten noen egentlig kritikk av høyrefaren i partiet. Sjøl om det er uhyre vanskelig å få vite hvor Olaf sjøl står i disse spørsmåla så gir han et signal som er klart nok. I debatten mellom Melis og undertegnede i Klassekampen retter han skytset mot "dogmatismen". Dette er ikke noe sentristisk standpunkt. Etter min mening er det et klart høyrestandpunkt. Jeg mener at Melis retter et angrep mot sjølve kjerna i proletariatets diktatur. Debatten dreier seg om partiet skal spille en ledende rolle under sosialismen. I den debatten advarer Olaf mot domatisme. Det er et klart nom standpunkt for meg. Men for sikkerhetsskyld vil jeg likevel spørre Olaf om hva han mener om forslaga fra flertallet i programkomiteen, pkt. 23 i forslaget. Er du enig eller uenig?

OLAF FALLER FOR EGET GREP

I en tidligere artikkel pekte jeg på at Olaf har vært å regne som ikke -stridende i kampen mot forslaget om å nedlegge klassekampen. Nå skal han bevise at jeg tar feil. Kronargumentet lyder slik: "Da jeg kom med i FFP debatten i februar var opprett-holdelse av KK vedtatt enstemmig i DS i Oslo". Logikken er altså kampen var vunnet. Ingen grunn for Olaf til å mønstre opp for å forsvare dagsavisa. Problemet er bare at Olaf bommer så sørgelig på tida. Vedtaket fra Oslo DS om å bevare Klassekampen som dagsavis sto i FFP for mai. Det ble vedtatt i april. På det tidspunktet da Olaf skreiv sin første, sin andre og sin tredje artikkel (februar, mars og april) var gjeldende vedtak i DS om KK fortsatt vedtaket fra i fjor høst der et flertall gikk inn for å nedlegge dagsavisa. Olaf deltok beviselig ikke i kampen for å få dette vedtaket omgjort. Nå prøver han å bagatellisere trusselen mot klassekampen bare til å utgjøre et tilfeldig forslag fra Henry B. Men Olaf veit så mye bedre. Flertallet i styret i det største partidistriktet gikk inn for å nedlegge dagsavisa. Formannen i det største partidistriktet gikk inn for det og brukte fraksjonelle metoder for å få det til. Formannen i Oslos faglige utvalg var for å nedlegge dagsavisa. Mot denne strømminga har partiledelsen og andre partikamerater ført en langvarig og iherdig kamp. Noen støtte fra Olaf i kampens hete har vi ikke fått. Når kampen så er vunnet kommer Olaf og forteller oss at kampen egentlig ikke har funnet sted, og for å bevise det bruker han et så behendig middel som å tilbakedatere et vedtak med tre måneder!

Ikke bare må Olaf ty til et slikt tåpelig middel for å unngå å gjøre sjølkritikk (på tross av mange spalte-meter fra hans hånd er sjølkritikk forresten sjelden vare), han insinuerer til og med at undertegnede har begrense sin innsats for å redde KK til det å polemisere mot Henry B. og

Olaf mens han sjøl både har reist og spurt. Han skriver "mot formodning", altså en danna insinuasjon. Men Olaf veit så for dømt mye bedre. Han går over streken og jeg venter at han gjør sjølkritikk for denne feilen.

VEDTEKTENE

Vi har hatt en kamp om demokratisksentralisme og vedtektene. Olaf gjør det urimelig lett for seg når han reduserer den kampen til heftet med vedtektsendringer. Så tidlig som i februar TF sto det innlegg som til til orde for å tillate fraksjonisme. Den tidligere formannen i Oslo DS har uttrykkelig gjort det klar at han er uenig i vedtektenes fraksjonsparagraf, og Asbjørn S har i skarpe ordelag tatt avstand fra at mindretallet i partiorganer skal kunne bindes av flertallet slik vedtektene sier. Derfor visste Olaf utmerka godt at denne kampen var i gang, og han trengte verken "finlese endringsforslag" eller ha "telepatiske evner" for å oppdage denne høyrestrømminga. Det var likevel kanskje ikke riktig å kalle han sentrist i dette spørsmålet, for i en bisetning sier han i mai-TF at PUs kritikk av den tidligere DS-formannen for brudd på vedtektene "er feilaktig".

Nå sier Olaf at han i hovedsak er for vedtektene slik de er. For å lodde dybden i dette standpunktet er det nødvendig å spørre: Hvordan stiller du deg til den tidligere DS-formannens handlinger? Han har opptrådt i strød med vedtektene eller han har ikke?

VURDERINGA AV PARTILEDELSEN

Olaf stiller opp tre mulige argumenter for å reise parolen "kast SK" og avviser to av dem. Han er enig i at ledelsen er marxist-leninistisk og at den ikke er en gjeng med råneudemokratiske pamper. Bra, men han holder en tredje mulighet åpen, nemlig at SK-medlemmene kan bli kasta en for en. Dette er en prinsippløs

måte å drøfte spørsmålet om en partiledelse på. Den kan til nød brukes i ei fagforening. Men Olaf kjennner like godt som meg til hvordan Mao drøfter spørsmålet om marxist-leninistiske ledelser. I "Noen spørsmål om metodene for ledelse" fra 1943 snakker han om betydninga av å "danne ei ledende gruppe" "som er godt sammen sveisa". Han snakker også om at ei slik grumpe må holdes frisk ved å ta opp i seg aktivister som har vokst i kampen og erstatte folk som er dårligere skikka og som er gått tilbake. Mao ser altså ikke ledelsen som ei samling individer, men som ei ledende gruppe. Det har uten tvil vært avgjørende for AKP(m-l) sin relative styrke at vi har hatt ei stabil og ledende gruppe som i hovedsak har stått for ei riktig marxist-leninistisk kurs. Ropene om å "kaste SK" er et program for å styrte denne ledende gruppa og erstatte de prinsippene den har stått for med andre linjer og standpunkter. Jeg er ikke ute etter å stille med noe kabinettsspørsmål eller noe fripass på landsmøtet. Men jeg vil slåss for at den ledende gruppa skal bevares. De av oss som etter nærmere vurdering ikke holder mål kan erstattes med kamerater som har vokst gjennom kampen. Jeg mener kort og godt at det er et spørsmål om å styrke og utvikle den ledende gruppa, mens Olaf stiller det som et spørsmål om individer. Jeg kjenner godt til at det er partimedlemmer i Oslo som har forlatt parolen "styrt SK", fordi den nettopp som Olaf sier vil avtvinge dem et alternativt program. Men de sier at den ledende gruppa må "splittes" ved å plukke enkeltpersoner, slik at den ikke lenger er noen ledende gruppe. Denne snikpropagandaen, som foregår i krokene, på ølsjapper og fester er opportunistisk fordi den ikke går åpent ut med noe program. Foreløpig har denne jungeltelegrafien retta seg mot kamerater som Tron Ø og Finn S og et par andre navngitt kamerater i partiledelsen. Jeg vil si det rett ut her og nå at denne råte kampen, der de det gjelder ikke får den minste mulighet til å forsvare seg eller å få ei all-

sidig vurdering av sin innsats, denne kampanjen er et forsøk på å revidere partiets prinsipielle linjer under dekke av å "vurdere hver enkelt kader". Jeg vil oppfordre partimedlemene til å avvise denne feige buskagitasjonen.

Når Olaf ikke kjemper for Maos prinsipp om å utvikle og beholde ei ledende gruppe, men reduserer det til et spørsmål om enkeltindivider, trekker han ikke noen avgrensning mot dem som vil revidere partiets politikk gjennom å styrte ledelsen en for en. Det bør han gjøre, eller kan han ikke unngå å argumentene hans vil bli brukt av slike krefter.

ANDRE SPØRSMÅL

Olaf kommenterer min rolle på faglig leiren og kritiserer meg for ikke å ville drøfte ledelsens ansvar. Jeg mener at diskusjonen om ledelsens ansvar er en intern beretningsdiskusjon som ikke har noe på en åpen leir å gjøre. Jeg er allerede blitt kontakta av to borgerlige aviser på grunnlag av tips de har fått fra leirdeltakere på Tromøya. Det bekrefter at jeg hadde grunn til å holde igjen på den interne partidiskusjonen.

Olaf vil gi inntrykk av at jeg ikke vil diskutere ledelsens ansvar i partiet, men hopper elegant over at SKs vedtak om høyre avviket også inneholdt en kraftig kritikk av feil i SKAU, og han hopper over at beretninga inneholder en masse om SKs feil i beretningsperioden. Jeg synes faktisk beretninga er et åpent og grundig oppgjør med feil som nettopp partiledelsen har ansvar for. Enig eller uenig, Olaf?

Olaf bagatelliserte i sitt forrige innlegg motsigelsen mellom langsiktige krigsforberedende tiltak og dagsaktuelle klassekampoppgaver og gjorde det på en sånn måte at jeg måtte blir svar skyldig. Det er klart at jeg står ved sjølkritikken for lav prioritering av det faglige arbeidet fra 1978 til våren 1980. Men Olaf ser bort fra at det kan oppstå reelle motsigelser når en skal

sette av folk og krefter. En må velge hvordan kaderen skal brukes og hvordan tid og krefter skal brukes. Her har det oppstått konflikter som er mye vanskeligere enn det lettvinne bildet Olaf forsøker å gi. For å forklare hva de vanskelighetene har bestått i og argumentene for en bestemt bruk av kader må jeg gi opplysninger som ville være til stor nytte for KGB og andre. Derfor gjør jeg ikke det.

Olaf maler partiledelsen i mørke farger ved å framstille den som om den gir blaffen i all dags kamp. Han glemmer at valgkampen 1979 på partiledelsens uttrykkelige initiativ satte dagskampen i sentrum. Han glemmer at partiledelsen har tatt initiativ for å utvikle samepolitikk og engasjert seg aktivt i kampen for å bevare Alta-Kautokeino-vassdraget, at partiledelsen har tatt initiativ til å starte en debatt om partiets datapolitikk (datapolitikk er også faglig politikk og på dette området har SK gjort en del for å utvikle partiets faglige politikk), at partiledelsen har gjort mye for å utvikle konkrete handlingsparoler på grunnlag av partiets allmenne militærpolitikk, at partiledelsen har propagert framskredne eksempler fra Odda, Tromsø og andre steder på hvordan partiet kan kombinere vårt parlamentariske arbeid med konkret lokal massekamp, at partiledelsen har deltatt aktivt i å korrigere Klassekampens dekning av faglig stoff, at partiledelsen har støtta og hjulpet fram utviklinga av partiets dagsaktuelle fiskeripolitikk osv. Når alt dette utelukkes og mer til er det ikke vanskelig å svartmale ledelsen.

OLAFS FORSLAG

Olaf kommer med noen forslag til tiltak. De er i og for seg greie nok, men de løser ikke problemet med at vi er dårlig skolert i marxismens ABC, at vi har organisatoriske oppløsningstendenser og at vi mangler en konkret kommunistisk politikk på viktige områder. De løser heller ikke problemet med kaderfostring. Vi

skal sjølsagt gjøre distribusjonen av Klassekampen enda bedre, men det løser ikke problemet med at offentlig kjente partimedlemmer nekter å selge avisa på grunn av sin egen faglige profil. Jeg tror

at vi må gå langt grundigere til verks. Vi står overfor en periode der det å konsolidere partiet ideologisk og organisatorisk vil bli helt avgjørende.

Pål S

OLAF OG KAMPEN MOT HØYREAVVIKET

Olaf polemiserer mot partifor-
mannen og SK i en lang artikkel i
dette nummeret av FFP. Kamerat
Olaf har stilt seg i fremste rek-
ke i kritikken av partiledelsen.
Det er derfor uhyre interessant å
se nærmere på hva slags holdning
han tar til de store stridsspør-
smål i partikampen nå. Dette gjel-
der i første rekke prinsipp -
spørsmål som demokratisk sentra-
lisme, partiets rolle i klasse -
kampen og revolusjonen, proleta-
riatets diktatur og kampen mot
økonomisme . På disse og andre
områder foregår det en skarp
kamp i partiet nå. Kraftige
høyrestrømninger har kommet til
syne i partiet. Ikke bare som "en
og annen høyrefeil", mensom et
omfattende og utbredt høyreavvik.

Olaf er sår fordi han har
blitt kritisert for sentrisme i
partikampen fram til nå. jeg men-
ner denne kritikken har vært be-
rettiget. Det har vært saklig
grunnlag for den. Nå mener jeg
imidlertid at det er feilaktig å
kritisere Olaf for sentrisme .
Tross mye ullne formuleringer i
den diste artikkelen sin, tar
kameraten så pass klare stand-
punkter at det er mulig å få re-
de på hovedposisjonene hans i
partikampen.

HØYREAVVIKET I PARTIET

Olaf har følgende utgangspunkt
for sin kritikk av SK: "Jeg star-
ter med SKs vedtak om høyreavvi-
ket i partiet. Dette er et uhyre
viktig dokument..." Videre: "De
fleste punktene i SK sitt vedtak
er isolert sett riktig. Det finns
slike tendenser og ideer i parti-
et. De representerer en alvorlig
høyrefare. Dvs. dersom slike ide-
er, forslag og arbeidsmåter skul-
le bli vedtatt eller dominere

partiets arbeid omver tid, så vil
de knekke AKP som kommunistisk
parti". "Men så er det slutt på
enigheten", skriver Olaf. Han har
tilmed "alvorlige innvendinger"
til vedtaket, som SK gjorde i
mai. Hovedinnvendinga er at "ved-
taket mangler totalt en analyse
av årsakene til de feila som
finns".

Hva er hensikten med en sånn
kritikk? I mai var hovedspørsmål-
et å påvise at det fantes kraf-
tige høyrestrømninger i partiet,
som tilsammen utgjorde et kraftig
høyreavvik. Dette høyreavviket
trua, og truer, AKPs karakter av
kommunistisk parti. SK gjorde en
analyse av dette. Materialet for
en slik analyse var dels de stand-
punktene daværende DS-formannen i
Oslo hadde stått for og fremma, og
dels en sammenfatning av standp-
unkter i programdiskusjonene, opp-
summering av partiets arbeid på
endel viktige felt osv.

SK hadde derimot ikke tilstrekk-
elig materiale, på det tidspunkt-
et uttalelsen om høyrefaren blei
vedtatt, til å trekke holdbare
konklusjoner om årsaken til høyre
avviket. Derfor ville det vært
uholdbart av SK å behandle dette
i dette vedtaket. Skulle SK unn-
latt å meddele partiet om sitt
syn på situasjonen, inntil det var
mulig å skrive inn en omfattende
analyse av årsakene til høyreav-
viket? Skulle SK unnlatt å mobi-
lisere partiet til kamp mot pol-
itisk-ideologiske strømninger,
som i følge Olaf er så alvorlige
at de vil kunne "knekke AKP som
kommunistisk årti"?

Kort og godt. Skulle SK latt
høyreavviket i partiet få lov til
å vike uten motstand, til en
hadde klarlagt årsakene til dette
avviket? Sjølsagt ikke. Sannheten
er at SKs vedtak kom i grevens
tid, og tida fram til landsmøtet
vil vise at det har hatt stor be-

tydning i forsvaret av partiets marxist-leninistiske grunnlag.

Olafs "alvorlige innvendinger" mot vedtaket, kommer derfor i et merkelig lys. Spesielt merkelig blir det, når Olaf insinuerer at SK ikke har jobbet med årsaks - problemene. Her må jeg få minne kameraten om at SK i sin beretning til landsmøtet, behandlet nettopp spørsmålet om årsakene til høyreavviket. Men dette spørsmålet må det jobbes mere med videre fram mot landsmøtet. Mer materiale og mer diskusjon må til, før det kan trekkes en sikker konklusjon. Blant annet har flere distriktsstyrer fatta vedtak om høyreavviket i partiet og årsakene til det. Dette viktige materialet er kommet etter at SK sluttbehandla beretninga si.

Olaf later som om det var svært enkelt i mai å slå fast at det var kraftig høyreavvik i partiet, som trua partiets eksistens. Han gir inntrykk av at han sjøl har vært klar over "høyrefeila" i lengre tid. Sannheten er at ikke noe av dette er tilfelle.

Etter at SK vedtak om høyrefaren blei publisert, var deler av partiet svært opptatt av å reise kamp mot det. F.eks. produserte den avgåtte DS-formannen i Oslo straks en polemikk, der han avviste at det fantes noe høyreavvik i partiet. En måned seinere var han nødt til å si at høyrefaren var hovedfaren, men at "SK hadde skylda". På denne måten håpet han å kunne fortsette sin demagogiske kampanje mot SK, og vri oppmerksomheten vekk fra de virkelig alvorlige høyretendensene i partiet.

SK avviste dette og andre angrep på SKs vedtak om høyrefaren.

Olaf innrømmer at det finns høyrefeil i partiet. Når han gjør dette, så er det fordi det er umulig å komme utenom det materialet SK la fram i mai.

Det er ingenting i Olafs mange debattinnlegg i FFP i vår, som overhodet tyder på at han var på spor av noe høyreavvik i partiet.

Det er positivt at han nå innser at det er høyrefeil i partiet. Jeg tviler imidlertid på kameratens forståelse av dette problemet.

Han er nemlig mer opptatt av å kritisere dem som har gått i spissen for å kjempe mot dette høyreavviket, enn han er av å støtte kampen mot disse strømningene.

DOGMATISME ELLER REVISJONISME HOVEDFAREN I PARTIET?

Olaf finner det betimelig å kritisere partiformannen for "dogmatisme" i diskusjonen om forholdet mellom parti og klasse under sosialismen, bl.a. polemikken mot Melis i KK. I denne polemikken har nevnte "Melis" støtta stand - punkter i programdebatten, som i virkeligheten innebærer avstandstagen fra prinsippet om proletariats diktatur. I denne polemikken har "Melis" polemisert mot partiformannens tilslutning til Lenins redegjørelse for forholdet mellom parti og klasse, mens kamerater som i samme debatten har gått inn for å programfeste utvikling av borgerlig-demokratiet som et sentralt mål for en sosialistisk revolusjon, ikke blir avsett en eneste kritisk kommentar.

Når partiformannen polemiserer mot standpunkter og forslag i programdebatten, som dersom de blir vedtatt vil likvidere AKP(m-l) som revolusjonært parti, så mener Olaf at det viktigste i denne sammenhengen er å kritisere partiformannen for dogmatisme!

Dette avslører at Olaf ikke har forstått Alvoret i situasjonen i partiet i dag. Han har ikke innsett hvor farlige høyrestrømningene i partiet er i dag. Han har ikke innsett at på en rekke fundamentale punkter, finns det i partiet i dag framstøt for å erstatte marxist-leninistiske prinsipper med revisjonistiske prinsipper.

Dette framgår også av andre viktige strodsspørsmål i partiet. Når det gjelder angrepene på de marxist-leninistiske prinsippene i vedtekentene, avviser Olaf at han har vært sentrist. Han begrunner dette med: "Det enkle faktum at disse forslagene ble lagt fram etter at jeg hadde mitt siste innlegg i debatten, ser ikke ut til å hindre kamerat Pål nevneverdig". Olaf hadde altså ikke sett noen

angrep på vedtektene og den demokratiske sentralismen, når han leverte sitt siste debattbidrag i mai. Fantastisk! Dette greier Olaf å prestere etter flere måneders partikamp, der hovedspørsmålet hadde dreid seg om demokratisk - sentralisme. Følgende hadde bl.a. skjedd, før Olaf skrev sin "siste artikkel":

- Daværende DS-formannen hadde fraksjonert, for å vinne oppslutning om sine standpunkter i partiet. Samme kamerat begrunna sin rett til å bryte vedtektene, med følgende standpunkt i FFP/februar: "Deres prinsipp om at det er SK og SKAUs sak å avgjøre når partikamper skal settes igang, er feilaktig og urealistisk". Altså et åpent angrep på et av hovedprinsippene i vedtektenes §6.

- DS-medlemmene H. .../S. ... hadde gått kraftig ut mot prinsippet om at mindretallet er underordna flertallet, og at lavere organer er underordna høyere i partiet.

- Mange kamerater hadde gått mot SKs plikt til å håndheve vedtektene, slik de er pålagt av landsmøtet.

Tross dette har altså ikke Olaf oppfatta at det har vært en skarp kamp om den demokratiske - sentralismen i partiet? Den holder ikke, kamerat Olaf.

Saka er den at du nekta å ta del i kampen mot disse angrepene på den demokratiske sentralismen. Tvert om ar du indirekte forsvart den avgåtte DS-formannens handlemåter.

Ditt forsvar om at vedtekts- endringsforslaga først kom ut etter ditt siste debatt-innlegg, holder følgelig ikke. Ettersom du sier at du vil beholde vedtektene i hovedsak som de er må din grunne forståelse for kampen om den demokratiske sentralismen grunne seg i følgende: Du har ikke ansett disse angrepene på den demokratiske sentralismen som særlig viktige, og ikke innsett hvor fædige de er.

Så til spørsmålet om dagsavis- a. Du sier at du har reist i store deler av landet "i mai og juni". Her har du ikke møtt et eneste forslag om å legge ned KK.

På dette grunnlag fortsetter du å kritisere partiformannen og SI for at de tok opp kampen mot "Henry E" s forslag om å legge ned dagsavisa.

Her må jeg igjen få minne kamerat Olaf om at han behdig hopper over betydninga av flere måneders partikamp. Alt for et års siden gikk daværende formann i landets største partidistrikt inn for å legge ned KK. Han dreiv med fraksjonsmakeri utover hele høsten for å få DS med på dette spillet. Alt dette lamma dessuten KK-arbeidet i Oslo.

Partiledelsen tok opp kampen mot dette. Materiale fra KK-ansvarlig i DS i FFP/juni dokumenter hvor nødvendig denne kampen har vært.

Videre. "Henry E" leverer et teoretisk forsvar for den avgåtte DS-formannes virksomhet for å få lagt ned dagsavisa. Økonomiske argumenter og avvisning av leninistiske partiprinsipper innsom som hovedelementer i begrunnelsen for hvorfor partiet bør legge ned avisa.

Denne kampen har Olaf ikke løfta en finger for å ta del i. Tvert om har han i innlegg bagatellisert disse framstøtene for å ta kål på dagsavisa.

Sannheten er at viss ikke partiledelsen hadde ført denne kampen, ville Olafs oppdagelse nå om at avisa selges for lite, hatt liten praktisk betydning.

Olafs bidrag til å oppsummere denne kampen er å kritisere SKAU for "dogmatisk og ukameratslig svar" til "Henry E". Mens han berømmer "Henry E" for "å ha trukket forslaget og gjort sjølkritikk". Dette gjør Olaf uten noen politisk kritikk av "HB"s høyrestandpunkter. Dette gjør han også uten en kritisk gransking av "sjølkritikken". Men saka er at "HB" ikke har gjort noen sjølkritikk for feilaktig syn på avisa overfor partiet. Han har tvert om gjort "sjølkritikk" overfor.... "de kamerater som er enige i mange av mine synspunkter, og som er blitt påtvinget en debatt om dagsavisa mens de ønsket og trengte å ta opp andre ting". (FFP/juni).

"Henry I har ikke gjort sjøkritikk for et eneste av høyre standpunktene sine, men tvert om bare beklaga overfor meningsfellene sine at det var dårlig taktikk i partikampen å gå inn for å legge ned KK!

Dette tar Olaf for god fisk. Det viser igjen at hans forståelse for faglig høyre. Plassen tillater ikke å ta opp en større gjennomgang av mangelen på kommunistisk arbeid på arbeidsplassene. Men en sak i Olafs artikkel, trenger kommentar, fordi det avslører kameratens lave årvåkenhet for høyre i faglig-arbeidet. Han påstår at det er en "lettvin og ufruktbar konklusjon" å hevde at det også finns høyreavvik i sjølve fagforæringsarbeidet.

Dette er en merkelig påstand. Ta for eks. tariffoppgjøret i vår. Her blei sjukepleierne anbefalt å stemme for forslaget. KK gikk ikke mot dette, men inspirerte tvert om til ei slik linje. Det er også andre eksempler på at kommunalistiske tillitsmenn anbefalte dårlige forslag. Dette er høyreavvik. Jeg er overbevist om at nærmere undersøkelser vil vise mer av samme type avvik i faglig-arbeidet.

I hele vår har kamerat Olaf vært travelt opptatt med å avvise at det finns utbredt økonomistisk strømming i partiet. Han har ikke sett det som si oppgave å ta opp kampen mot de forskjellige "teoretiske" begrunnelsene for denne tendensen, som partiet har blitt presentert for. På denne bakgrunn må jeg dessverre konkludere med at Olaf i beste fall har slept etter i kritikken av høyre i fagligpolitikken.

OM Å STYRTE PARTILEDELSEN

Olaf sier han ikke er for å styrte partiledelsen, og at den verken består av revisjonister eller pamber. Det er bra at kameraten klargjør dette, sjøl om han har hatt nærmere et halvt år på seg til å polemisere mot slike forslag, som vitterlig er

reist i partikampen. Bedre seint enn aldri.

Derimot prater Olaf om proesser, "der jeg ikke seg bort i fra at det vil være riktig å skifte ut folk". Denne formlen har stadig dukka opp i partikampen. Ettersom det er en selvfølgeligighet at det alltid vil være aktuelt å skifte ut noen folk, så forundrer det meg at dette standpunktet stadig blir poengtert.

Faktum er at slike utsagn framstår som insinuasjoner om at det finns spesielle råtne elementer som må fjernes, når det ikke blir presisert ut fra hva slags kriterier det er rett å "skifte ut enkeltpersoner". Standpunkt i partikampen? Lojalitet til vedtektene? Politisk nivå? Og hva er diskvalifiserende? Relativisering av vedtektene? Svak innsett i kampen mot høyreavviket? Eller er det andre saker Olaf legger vekt på?

Å klargjøre sånne spørsmål er svært viktig, spesielt for å slå til mot den rykte- og bakvaskelseskampanjen mot enkeltpersoner i partiledelsen, som Olaf burde kjenne til har pågått i lengre tid.

KONKLUSJON

Olaf har vist liten innsikt i åavsløre og gå til kamp mot det alvorlige høyreavviket som finns i partiet nå, og som truer partiets eksistens om kommunistparti. Han legger liten vekt på å kritisere dem som åpent kjemper for høyrelinjer, mens han konsentrerer skytset mot dem som forsvarer partiets marxist-leninistiske grunnlag. På dette grunnlag er det ikke lenger rett å anklage Olaf for sentrisme. Olaf må tvert om kritiseres for forsvar av høyretendenser i partiet på viktige punkter. Dette har han sjølsagt all rett til. På den annen side erdet også min og andres plikt å påvise at kamerat Olafs virksomhet i partikampen og holdning til kampen mot høyreavviket, først og fremst er et bidrag til å føre partiet ut i en meget alvorlig situasjon.

Knut

FAGLIGAVDELING MED ANVENDT ØKONOMISME

Etter at SK slo fast at det finnes et økonomistisk avvik i partiet har det vært en del debatt om dette. Noen stiller seg kritiske og mener at det ikke finnes noen utbredt økonomistisk tendens. Innlegget til "Oskar" i Røde Fane 1/80, som forsøkte å gi en teoretisk begrunnelse for økonomismen, blir framstilt som et unntak, en slags hvit elefant. Derfor er det interessant å lese vedtaket fra "fagligavdeling" i juni/juli-nummeret av FFP. Denne avdelinga kritiserer sentralkomiteen på grunnlag av en tese om hva som må være partiets hovedoppgave. Denne tesen er slik: "Å rette på disse to sakene innebærer å rette mesteparten av partiets krefter inn på faglig arbeid, som det høver seg et kommunistisk arbeiderparti". "Partiet som helhet bør ha faglig som hovedoppgave". "Gjennom å gå i spissen for å løse alle slags nære problemer og behov, blir vi ofte valgt som tillitsmenn. Dette fører ved bra arbeid til at vi skaffer oss sterke posisjoner blant fagforeningsmedlemmene. Partiets anseelse bedres, og vi får oppslutning fra stadig fler om deler av politikken vår".

Jeg mener at denne tesen er grunnleggende økonomistisk, og at den er uttrykk for nøyaktig samme økonomistiske teori som Oskar argumenterer for i Røde Fane.

Hvorfor er denne tesen økonomistisk? Mener jeg at vi ikke skal prioritere faglig høyt? Mener jeg at SK Ikke har gjort feil på dette området? Nei. Men la oss studere hovedtesen til fagligavdeling grundig. Hva er faglig arbeid? Er det ikke rimelig å tolke det som i hovedsak økonomisk kamp, slik Lenin gjør? Det er sjølsagt mulig å drive faglig arbeid med politiske spørsmål, men det faglige arbeidet vil i hovedsak dreie seg om den økonomiske kampen. Den kommunistiske propagandaen på arbeidsplassene faller ikke innafør begrepet "faglig arbeid". Det gjør heller ikke kommunistiske studier, rekruttering, eller annen politisk

kamp. Den teoretiske kampen mot revisjonismen og sosialdemokratiet kan heller ikke kalles faglig arbeid. Derfor må vi oppfatte kravet fra fagligavdeling som et krav om å prioritere den økonomiske kampen over den politiske og teoretiske kampen, å prioritere økonomisk kamp og agitasjon over kommunistisk propaganda.

Etter Lenins definisjon i "Hva må gjøres?" er dette ei økonomistisk linje. Han slo fast at arbeiderklassen av seg sjøl ikke kan komme fram til sosialistisk revolusjonær bevissthet og at kommunistenes oppgave var å tilføre denne bevisstheten. Dersom kommunistene reduserte det bevisste elementets rolle, teoriens rolle, mente Lenin at det var å befestе borgerskapets herredømme over arbeiderklassen. Lenin sa derfor at det var nødvendig å føre tre former for kamp: økonomisk kamp, politisk kamp og teoretisk kamp. Han reagerte mot et hvert forsøk på å stille den ene av disse kampformer over de andre.

Men det er nettopp det fagligavdeling gjør. Dens hovedtese er at vi skal sette den økonomiske kampen over den politiske og den teoretiske kampen. På basis av en slik tese retter avdelinga et skarpt angrep på SK. For å lage en teoretisk rettferdiggjøring av denne tesen, misbruker avdelinga Mao. Den viser til Maos artikkel om "Sørg for massenes velferd". Men det Mao forklarer i denne artikkelen er at vi samtidig som vi løser vår hovedoppgave (mobilisere til den anti-japanske krigen, i hans tilfelle) må vi sørge for massenes daglige krav. Dette standpunktet kan ikke brukes til å begrunne at vi skal stille kampen for massenes kortsiktige interesser over den politiske kampen. For det er det fagligavdeling gjør når den krever at faglig arbeid skal være hovedoppgava. (Hvor sier Mao at det å ta seg av "mat, husrom, klær, brensel osv. skal være partiets hovedoppgave?)

Dette viser at det er skarp motsetning mellom en leninistisk (og for den del maoistisk) måte å stille oppgavene på og den måten faglig avdeling stiller dem. Faglig avdeling går inn for at partiet skal innføre en økonomistisk teori og praksis. Derfor faller også avdelingas hovedkri-

tikk av SK. Sjølsagt har avdelinga rett i at det faglige arbeidet har blitt prioritert for lavt, men avdelinga gir en feilaktig teoretisk begrunnelse for dette, og avdelinga stiller et revisjonistisk forslag. Dersom forslaget om å ha faglig arbeid som hovedoppgave fikk allmenn tilslutning ville det raskt føre til at partiet degenererer til et tradeunionistisk parti uten revolusjonære perspektiver eller praksis.

T.H.

* * *

OM EN FEILAKTIG KRITIKK

Med varierende grad av intensitet blir jeg kritisert i FFP, juni/juli av Bjørn F. Henry B. og "medlem grafisk" for å fremme økonomistiske synspunkter i en artikkel i Røde Fane 1/80 ("Dagskampen - et nødvendig onde?") Bjørn F. og Henry B. begrunner ikke standpunktene sine. Det er dumt, for det hindrer en skikkelig diskusjon av hva som er økonomisme og hva som ikke er det. Dersom oppgjøret med høyre-feil skal foregå på denne måten er vi garantert å raskt skli over i gode gamle venstre-feil.

"Medlem grafisk" derimot begrunner standpunktet sitt. Det er bra. Det gir meg mulighet for å si hva jeg er enig med han i, og hva jeg er uenig med han i. Det skaper diskusjon og det trenger vi.

Foreslår at vi i den diskusjonen holder oss til prinsippene om enhet-kritikk-enhet og kritikk/sjølkritikk. Syns ærlig talt at "medlem grafisk" ikke virker så veldig opptatt av det. Men det kan vel bedre seg, ikke sant?

HVA ER DAGSKAMP?

Såvidt jeg kan se gjør "medlem grafisk" en rekke feil. En av de viktigste er at han setter likhetstegn mellom dagskamp og økonomisk kamp. Jeg har sjøl rotet en del med disse begrepene, men det gjør ikke feilen hans mindre. I hvert eneste avsnitt hvor han behandler mitt syn på dagskampen

bruker han dagskamp og økonomisk kamp synonymt. Les innlegget hans og se sjøl.

Som "medlem grafisk" ganske riktig bemerker så skiller klassikerne ut tre grunnformer i den proletære kampen: økonomisk kamp, politisk kamp og teoretisk kamp. Jeg er helt enig i at det er feilaktig å skille ut et område, for eksempel den økonomiske kampen, som viktigere enn de andre områdene.

Dagskampen oppfatter jeg derimot som en annen måte å dele opp den proletære kampen, nemlig en oppdeling som skiller mellom den kortsiktige kampen mot all slags undertrykking og utbytting, og den langsiktige kampen for å innføre sosialismen og seinere kommunismen. Den kortsiktige kampen mot all slags utbytting og undertrykking regner jeg som dagskampen. Jeg mener at dagskampen spenner over alle de tre grunnformene for kamp (at en må ta alle de tre kampformene i bruk for å vinne seire). Sånn sett blir den økonomiske kampen en viktig del av dagskampen, men det er feilaktig å sette likhetstegn mellom dem.

La oss se på hva partiet mener om dette. I programmet fra 76 står det på s. 115: "Arbeiderklassen og det arbeidende folket kjemper kvar dag mot klassefienden, fordi dei arbeidande massane ikkje har noko val. Dei må verja seg mot dei rasande åtakā frå monopola og imperialismen fordi

alternativet er at utbyttinga og underkuinga vert endå hardare." Både før og etter omtales disse kampene mot undertrykking og utbytting som dagskamper. I kapittel 12 omtales følgende områder for undertrykkinga i det kapitalistiske Norge: Kvinneundertrykking, den nasjonale underkuinga (av najsjonale minoriteter), motsigelsen mellom by og land og undertrykking av barn og ungdom. Vårt nåværende prinsippprogram reduserer slett ikke dagskampen til å dreie seg bare om økonomiske kamper.

I utkastet til nytt prinsippprogram (U80) er det et eget kapittel som heter "AKP(m-l) si line for dei store hovudområda for dagskampen" (kap.18). Disse store hovedområdene er i følge U80: kampen mot den kapitalistiske utbyttinga, mot ødelegging av natur og menneskelig miljø, For de borgerlig-demokratiske rettighetene og kampen mot imperialismen (som inkluderer kampen mot USA og Sovjet, mot norsk imperialisme og støtte til undertrykte folks kamp mot imperialismen).

I det nye framlegget til nytt prinsippprogram (F80) er følgende områder nevnt som eksempler på dagskampen: Kamp mot utbytting, kamp for demokratiske rettigheter, kamp mot nasjonal underkuing og kamp mot kvinneundertrykking.

"Medlem grafisk" harselerer over meg fordi jeg har uttalt i RF 2/80 at jeg mener kampen for brød, jord og fred i Russland 1917 var dagskampkrav. Vel, jeg vil ihvertfall hevde at jeg har gjeldende prinsippprogram, U80 og F80 i ryggen når jeg gjør det. "Medlem grafisk" forsøker å latterliggjøre meg ved å si at "snart får vi vel høre at kampen mot EEC, motstandskampen 1940 - 45 og unionsoppløsninga i 1905 var dagskamp". Såvidt jeg skjønner er dette tre eksempler på kamp mot nasjonal undertrykking. I følge U80 og F80 er kamp mot nasjonal undertrykking dagskamp. Ikke bare det. I U80 er EEC-kampen og motstandskampen 1940-45 trukket fram som eksempler på dagskamp. (side 10, spalte 4).

I virkeligheten harselerer

" medlem grafisk" over de to prinsippprogramkomiteene som har lagd U80 og F80, og over SK, som har godkjent dem. Ikke minst retter han pekefingeren ganske nådeløst mot seg sjøl, som har levd med et prinsippprogram fra 76 som han må være helt uenig i, og som ikke har sendt inn endringsforslag til U80. Ingen av de endringsforslagene som er sendt inn i følge heftet med endringsforslag inneholder noe som helst om at dagskampen skal defineres som økonomiske kamper.

DAGSKAMPENS BETYDNING FOR REVOLUSJONEN

"Medlem grafisk" beskylder meg for å legge for stor vekt på dagskampens betydning for revolusjonen. Han trekker fram følgende sitater: "...dagskampen er det som revolusjonen bygger på..." "Dags - kampen er nøkkelen til det å gjøre revolusjon". "Dersom vi driver dagskampen bra så blir det ikke så lenge å vente" (på revolusjonen).

Jeg er åpen for å innrømme feil, noe jeg kommer tilbake til, men "medlem grafisk" bruker Lenin sin polemikk mot økonomistene mot meg. Det holder ikke. Lenins polemikk gikk bl.a. ut på at økonomistene overordnet den økonomiske kampen over den politiske og teoretiske kampen. Om jeg i sitatene ovenfor hadde snakket om økonomisk kamp i stedet for dags - kamp så hadde jeg falt for Lenins polemikk. Men som enhver ser gjør jeg ikke det. At "medlem grafisk" setter likhetstegn mellom økonomisk kamp og dagskamp får bli hans problem.

"Medlem grafisk" sier seg enig med formannen i prinsippprogramkomiteen når han hevder i RF 2/80 at "jeg kjenner ingen stor revolusjon der dagskampen har vært den viktigste drivkrafta". Som eksempel på dette nevner formannen bl.a. Kina hvor den nasjonale motstandskampen mot japanerne la grunnlaget for seieren i revolusjonen. Her mener jeg det er komiteformannen som roter, og ikke jeg. For i hans eget U80 er nettopp kampen for den

nasjonale sjølstendigheten framholdt som eksempel på dagskamp(s. 10, spalte 4). Så nå må programkomiteformannen klargjøre hva han mener. Husk, det er dårlig praksis å si en ting ett sted og noe annet et annet sted.

FAGFORENINGSBEVISSTHETEN

Jeg er enig med "medlem grafisk" i at tillit til kommunistene ikke har noe å gjøre med fagforeningsbevissthet. Men jeg går ut i fra at han er enig med meg i at dersom kommunistene jobber på en skikkelig måte med dagskamper så vil de få tillit gjennom det. Og det var vel det som var poenget et mott.

Resten av det du sier om fagforeningsbevissthet er jeg uenig i. Men la meg først gjenta hva jeg sjøl mener: Fagforeningsbevissthet oppstår som et resultat av de dagskampene (i hovedsak økonomiske) som arbeiderklassen fører. Fagforeningsbevissthet består bl.a. av sjøltillit og tro på egne krefter, solidaritet og samhold, en god del kunnskaper om fienden.

Jeg er for en arbeiderklasse som har disse egenskapene. Jeg er glad for at den engelske arbeiderklassen har mye fagforeningsbevissthet (sjøl om jeg av den grunn ikke mener at England er på kanten av revolusjonen). Jeg er videre helt enig med medlem grafisk når han skriver at vi må utvikle den sosialistiske bevisstheten hos arbeiderklassen. Men jeg ser oppriktig talt ingen motsigelse her. Jeg regner fagforeningsbevissthet som en del av den sosialistiske bevisstheten. Dersom det er noen som mener at vi bare skal jobbe for å utvikle fagforeningsbevissthet og ikke den sosialistiske bevisstheten så er jeg uenig med dem. Noe slikt har jeg da heller aldri hevdet.

Medlem grafisk påstår at å drive kamp for å utvikle fagforeningsbevissthet er "i beste fall meningsløst". Jasså, så det er meningsløst å slåss for å ut-

vikle solidaritet, sjøltillit og kunnskaper om fienden hos arbeiderklassen? For å begrunne denne ganske oppsiktsvekkende påstanden kommer han med en feilaktig tolkning av et Lenin-sitat som lyder: "Historia i alle land viser at arbeiderklassen ved utelukkende egen innsats, bare er i stand til å utvikle fagforeningsbevissthet. ..." Lenin sier her at arbeiderklassen ikke vil komme lenger enn til fagforeningsbevisstheten ved egen hjelp. Og det betyr bl.a. at for at arbeiderklassen skal komme videre til den sosialistiske bevisstheten så trengs det et kommunistisk parti som kan formidle den vitenskapelige sosialismen til arbeiderklassen. Lenin har sjølsagt aldri ment at vi kommunister skulle holde oss for gode til å stri hardt for å utvikle fagforeningsbevisstheten, slik "medlem grafisk" mener.

OM KRITIKKEN AV FAGLIG-OLAF

"Medlem grafisk" gjør et forsøk på å sette faglig-Olaf og meg i samme bås, og vil tydeligvis bruke mine påståtte feil til å ta rotta på faglig-Olaf. Jeg synes ikke at det er så vellykket. Enhver som leser diskusjonen i RF 2/80 vil se at Olaf markerer uenighet med meg nettopp på de områdene hvor "medlem grafisk" prøver å sette oss i samme bås. En annen sak er at Olaf også seinere har kritisert meg for feil i artikkelen.

Det som forbauser meg er at "medlem grafisk" nettopp søker ut Olaf som den han vil kritisere sammen med meg. Hvorfor ikke Paul N. eller Tor M., som sier omtrent det samme som Olaf?

OM FEIL I ARTIKKELEN MIN

Jeg er slett ikke noe særlig fornøyd med den artikkelen jeg skrev i RF 1/80. Jeg er ofte uklar, og roter som sagt en del når det gjelder å definere begrepet dagskamp. Og jeg har ikke avgrenset meg direkte i fra ide-

er som at dagskamper automatisk glir over i revolusjon, bare den blir skjerpet nok. Dette vil jeg ta sjølkritikk for. Jeg burde ha sagt at betingelsen for å gjøre revolusjon er at kommunistene er dyktige i dagskampene og at de dyktige i å kjede kampene sammen med kampen for den sosialistiske revolusjonen.

Så jeg er ikke i mot å gjøre sjølkritikk. Jeg har ingen "fast-låste" standpunkter. Får jeg mer kritikk så endrer jeg kanskje syn. Men jeg er ikke villig til å si meg enig i en så feilaktig kritikk som den "medlem grafisk" kommer med.

Dessuten vil jeg minne om situasjonen da artikkelen ble skrevet. Da hadde partiledelsen i lang tid nedprioritert dagskampen. Kvinneutvalget var lagt ned. En skikkelig boligpolitikk var (og er) et stort savn. SK ledet ikke det faglige arbeidet,

osv. På toppen av dette kom så U80 som tonte ned nødvendigheten av dagskampen, særlig på det faglige arbeidet. Det gjorde meg bekymret. Etter at jeg skrev artikkelen i RF 1/80 har det kommet et nytt prinsippprogram framlegg som, såvidt jeg kan se, har tatt hensyn til stort sett all den konkrete kritikken jeg kom med. Sânt å si syns jeg det veier tyngre når artikkelen skal vurderes enn en del uklarheter og manglende avgrensninger.

Til slutt vil jeg si at jeg ikke skjønner hvorfor denne diskusjonen går i FFP. Vil oppfordre redaktøren for TF om å trykke "medlem grafisk" sin oppfordring om at alle partimedlemmer bør lese min artikkel i RF 1/80 og diskusjonen i RF 2/80. Men jeg syns også de bør få ta del i denne diskusjonen, som ihvertfall har lært meg en god del.

Oskar

ANGREP ER DET BESTE FORSVAR

En skal ikke klage på at Oskar mangler pågangsmot og friskhet. Han skriver en artikkel som når det gjelder det teoretiske innholdet står så til de grader i strid med leninismen som vel mulig, (Røde Fane 1/80). En prinsippielt økonomisk artikkel. En innsender kritiserer så Oskar for økonomisme. Men Oskar er frisk og freidig nok til å angripe innsenderen, henge seg opp i underordna svakheter ved innlegget og faktisk stemple kritikken som i hovedsak feilaktig. Riktignok finner vi et lite avsnitt på slutten om at Oskar også har gjort noe feil. Men som helhet er Oskars artikkel et bevis på den gamle læresetning om at angrep er det beste forsvar. Oskar sier seg villig til å gjøre sjølkritikk. Det er bra. Men artikkelen viser at han ennå ikke har skjønnet hva slags feil han har gjort. Derfor er det nødvendig å forklare det, slik at sjølkritikken kan han noen hensikt. Ingen er ute etter at Oskar skal si at han "angrer" ditt eller datt. Po-

enget må være å få Oskar til å innse hvor han har tatt teoretisk feil. Det kan både han og alle vi andre lære av.

BEGREPET "DAGSKAMP"

Oskar har gjort oss en viktig tjeneste. Han har nemlig indirekte vist at begrepet "dagskamp" ikke har noen egen teoretisk tyngde. Slik han definerer "dagskamp" i sin siste artikkel så omfatter det alt. Slaget ved Stalingrad ble "dagskamp" for sovjetfolket i 1942. "Dagskamp" blir all kamp som føres i dag, i motsetning til kamp som føres om ti år. Et sânt egrep har ingen verdi. Det er heller ikke dette debatten har dreid seg om. For med et sânt grummibegrep er sjølsagt alle enige i at vi skal drive med "dagskamp" og alle legger sin egen tolkning i det. Oskar har rett når han viser til at det finnes uklarheter i bruken av dette begrepet i såvel gamle som nye programdokumenter. De uklarhetene må

vi se nøyere på. Dette rettferdig gjør imidlertid ikke Oskars utfall mot "medlem grafisk" eller programkomiteen. For dem som virkelig har utnyttet de mulighetene til uklarhet som ligger i begrepet "dagskamp" er Oskar sjøl i sin artikkel i Røde Fane. Jeg skal ikke gå så langt som til å si at vi må luke ut begrepet "dagskamp" fra vårt vokabular. Men når vi jobber med prinsipper vil jeg anbefale at vi holder oss til den klassiske marxistiske definisjonen av tre former for kamp; økonomisk kamp, politisk kamp og teoretisk kamp.

OSKARS ØKONOMISKE

Oskar klandrer "medlem grafisk" for å gjøre en rekke feil, deriblant å sette likhetstegn mellom dagskamp og økonomisk kamp. Det var det ikke "medlem grafisk" som gjorde. Enhver rimelig tolkning av Oskars artikkel tilsier at han med "dagskampkrav" først og fremst mente krav som angikk massenes materielle interesser, altså direkte eller indirekte økonomisk kamp. Han snakker flere ganger om å innfri massenes materielle krav, og knytter det direkte til sin originale definisjon av en revolusjonær situasjon. Oskar har seg sjøl å takke for at enhver leser må oppfatte han dithen at f.eks. kravet om "jord" i den russiske revolusjonen i første rekke var et krav om bedre materielle forhold. Kravet om jord var noe langt mer grunnleggende. Det var i første rekke et politisk krav. Et krav om ekspropriasjon av de store jordeiendommene og jorda til dem som dyrker den. Dette kravet kunne bare gjennomføres med revolusjonær vold mot utbytterklassene. Oskar må dessuten huske grundig feil dersom han trur at parolen om fred var noe som massene umiddelbart og udelte stilette av seg sjøl. Stalin forteller om at bolsjeviske fredsagitorer ble revet i hjel av rasende masser tidlig i 1917, fordi massene var blinda av russisk sjåvinisme. Den bolsjeviske parolen om fred var knyttet til en forståelse av krigen

som en imperialistisk røverkrig og forutsatte politisk og dessuten teoretisk kamp.

Å framstille fredsparolen fra 1917 som noe slags bevis for "dagskampens" allmakt, slik Oskar gjorde, er derfor uhistorisk og i teorien skaper det lutten forvirring.

Oskar prøver å glatte over hva han faktisk sa i den etterhvert så kjente RF-artikkelen ved å vise til uklarhetene omkring begrepet dagskamp. Men Oskar kan ikke løpet fra at hans artikkel var en polemikk mot noe og en polemikk for noe. Var det en polemikk mot at årtiet for lite teoretisk "dagskamp"? Neppe. Var det en polemikk mot at partiet driver for lite politisk "dagskamp", eks. anti-imperialistisk arbeid? Neppe det heller. Oskars artikkel var en polemikk mot at partiet har prioritert fagforeningsarbeidet og spesielt den økonomiske kampen for lavt. Det er i den sammenhengen Oskars første artikkel har noen som helst mening i den pågående partikampen. Det var den økonomiske kampens betydning Oskar ville understreke ved å prøve å vise at revolusjonen ville "komme før" dersom vi dreiv den skikkelig. Derfor kan vi trygt slå fast at han framheva den økonomiske kampens betydning på bekostning av og i motsetning til politisk og teoretisk kamp. Oskar sa ingenting om at det er en forutsetning for revolusjonen at vi nedkjemper revisjonismen teoretisk. Og det var ikke tilfeldig forglemmelse. Oskar prøver å peke på at han også har nevnt kamper som faller innfor den politiske kampens område. Det endrer bare så lite. For økonomismen har aldri helt fornekta den politiske kampen, men den har framheva den økonomiske kampen over den politiske og teoretiske kampen, sagt at den økonomiske kampen er "den mest anvendelige" for å utvikle revolusjonen osv. Og det er det Oskar gjorde. Hans artikkel var derfor klassisk økonomistisk og rammes av Lenins argumenter mot økonomistene. Med den forskjellen at ingen av de ledende økonomistene i 1902 definerte revolusjonen så snevert og økonomistisk som det Oskar gjorde i RF.

FAGFORENINGSBEVISSTHETEN M.M.

For å unnlate å ta et oppgjør med sine egne teoretiske feil griper Oskar fatt i en underordna feil i "medlem grafisk" sitt innlegg. "medlem grafisk" sier at det er "i beste fall meningsløst" å kjempe for å utvikle fagforeningsbevisstheten. Dette er ikke en riktig måte å stille det på, og den gjør det lettere for forsvarerne av økonomismen å unngå kritikk, fordi de kam kaste seg over denne formuleringa og blåse den voldsomt opp.

Det "medlem grafisk" har rett i er at fagforeningsbevisstheten gror opp fra gølv. Den forutsetter ikke et bevisst revolusjonært element. Han ville også ha rett dersom han sa at å styrke denne bevisstheten ikke i seg sjøl er kommunistisk arbeid. Derimot tar han feil dersom han mener at vi ikke kan bidra til å framskynde utviklinga av fagforeningsbevisstheten, konsolidere den osv. Og han tar feil dersom han mener at dette ikke har noen hensikt. Det han har rett i er at hvis vi stopper der har vi

gjort kapitalistene en tjeneste. Oskar er glad for fagforeningsbevisstheten i den engelske arbeiderklassen. Men han ser bort fra den rollen militant engelsk tradeunionisme har spilt for å holde den engelske arbeiderklassen i sjakk, vekk fra politikken, vekk fra revolusjonen. Det er en provisielt norsk standpunkt å heve fagforeningsbevisstheten til de grader opp i skyene som Oskar gjorde, prega av at vi lever i et land der det har vært etter måten lite faglige kamper.

Oskar er opptatt av at hans artikkel kom i en politisk sammenheng. Ja, det gjorde den. Den kom samtidig med at det internt ble foreslått å legge ned Klassekampen, trappe ned 1.mai, trappe ned landsomfattende politisk arbeid osv. til fordel for i all hovedsak lokal økonomisk kamp. Dette var forslag om å revidere partiets politikk i økonomisk retning. Oskars artikkel ga et tilsynelatende teoretisk forsvar for ei sår revisjon. Det er derfor den er viktig, ikke fordi noen har sett seg spesielt arge på Oskar.

Lennart

ØKONOMISME OG FAGFORENINGSBEVISSTHET

SVAR TIL "MEDLEM GRAFISK" FRA FAGLIG-OLAF

I forrige nummer har kamerat Medlem Grafisk (MG) en artikkel der han hevder at jeg sprer økonomisme, at jeg er mot å bruke marxismen-leninismen i kampen mot høyrefeil, og at jeg driver med taskenspill i bruken av Lenin. Alvorlige påstander. Men om det finns dekning for dem så må de sjølsagt brukes. Folk som driver med taskenspill og juks fortjener virkelig å få på pukkelen.

Kameraten refererer til et innlegg jeg hadde i programdebatten i Røde Fane nr.2. Her diskuterte vi bl.a. kamerat Oskars innlegg i Røde Fane nr.1: "dagskampen - et nødvendig onde?"

"OSKAR OG OLAF SPRER ØKONOMISME", skriver kamerat MG. Kamerat Oskar

får svare for seg. Begrunnelsen for at jeg sprer økonomisme er i følge kamerat MG at jeg ikke sier noe negativt om Oskars artikkel i RF-innlegget. Men dette er jo påviselig usant kamerat! I et kort innlegg på 30linjer, bruker jeg en tredjedel av plassen til å kritisere Oskars for økonomistiske feil. Kamerat MG siterer så flittig fra innlegget mitt at han sjølsagt ved dette. Jeg overlater til kameraten sjøl å karakterisere metoden her.

HAR OSKAR 90 PROSENT RETT?

Jeg sa i RF at det var synd Oskar gjorde økonomistiske feil for artikkelen hans var ellers

"et 90 prosent velfortjent slakt av programutkastet". Hvis kamerat MG virkelig ville ha til en polemikk, så burde han ha holdt seg til denne formuleringen og latt usannhetene ligge. Formuleringen min er nemlig unøyaktig og kan misforstås. Jeg skylder på at jeg skumleste artikkelen hans midt mens diskusjonen som er referert i RF pågikk.

La meg presisere: Programutkastet hadde en feilaktig under-vurdering av dagskampens betydning. Etter flere år med strategisk feilaktig nedprioritering av dette arbeidet, og særskilt fagforeningsarbeidet, så kom programutkastet og ga en teoretisk begrunnelse for dette avviket. Oskar skal ha ros for at han oppdaget og kritiserte dette. Kamerat MG er ikke bare grov, men inntar også et feilaktig standpunkt når han avfeier Oskars kritikk som noe man ikke trenger være kommunist for å finne.

OSKARS FEIL

Jeg skal kort utdype kritikken min i RF av Oskars feil. De kommer fram i hans framstilling av den russiske revolusjonen og når han sier: "Den viktigste drivkraften til å lage revolusjon er ønsket om materielle forbedringer". Han skaper et klart inntrykk av at kampen for dagskrav i seg sjøl fører til at folk vil gjøre revolusjon.

Parolene Fred, Brød og Jord og kampen for disse la grunnlaget for den russiske revolusjonen, men ingen av disse parolene er i seg sjøl revolusjonære. Bolsjevikene stilte en parole til, den avgjørende, som Oskar ikke nevner: Parolen om proletariatet og fattigbøndenes diktatur. Altså parolen om statsmakta!

Forståelsen i massene for at de må overta statsmakta vokser ikke ut av kampen for fred, brød og jord aleine. Denne forståelsen forutsetter en intens politisk og teoretisk kamp rundt spørsmålet om statsmakta, klasseanalysen, de militære og taktiske forberedelsene osv.

27

Hvis kamerat Oskar ville ha erstattet det feilaktige i prinsippprogrammet med en teori som sa at dagskampen var alfa og omega, så ville ikke det føre oss lenger fram. En slik feil er sjølsagt ikke 90 prosent rett om noen ønska å tolke meg sånn. Det er feil rett og slett hverken mer eller mindre.

Mye i Oskars artikkel tyder imidlertid på at det finns teoretisk uklarhet, motstridende bruk av begreper osv. Jeg tror ikke vi kommer noen vei i denne debatten ved nærmest å utrope Oskar til en Martynov og la Lenin-sitater føre hele debatten for oss. Det bekymrer meg også at svært mange kamerater som bare lot de grove feila i prinsippprogrammet seile forbi, nå utviser stor aktivitet mot Oskars feil! Jeg tror dette tyder på at det fortsatt finns stor uenighet om dagskampens betydning. Deler av MGs artikkel tyder på dette.

TASKENSPILL?

Kamerat MG sier jeg driver taskenspill med Lenin og at jeg er i mot å bruke marxismen-leninismen i korrigeringa av høyrefeil i partiet. I RF advarer jeg mot misbruk av Lenin og ikke mot bruk. MG hopper forøvrig over hele begrunnelsen min for advarselen, som han også ellers omhyggelig unngår de stedene der jeg sjøl refererer til Lenin.

Jeg synes kameraten bommer så ettertrykkelig med disse påstandene at jeg tillater meg å hoppe over dem og diskutere sak i stedet. Jeg synes nettopp at kamerat MG sjøl er et eksempel på at min advarsel mot misbruk var på sin plass:

FAGFORENINGSBEVISSTHETEN

Kameraten siterer Lenin om at arbeiderklassen av seg sjøl ikke kan nå lenger enn til fagforeningsbevissthet. MG "utdyper" så lenin sånn: "Fagforeningsbevissheten vokser opp av fabrikkgolvet den - av seg sjøl." Og Videre:

"Å drive kamp for å utvikle denne bevisstheten er derfor i beste fall meningsløst." Her slenger kamerat MG i beste fall en unge eller to ut med badevannet.

Først: Hva er fagforeningsbevisstheten? Slik jeg forstår Lenin ("Hva må gjøres?"), "Om streiker", Lenins oppsummering av oppstanden i 1905, osv) så oppfatter denne bevisstheten den økonomiske streikekampen, kampen mot voldgift og andre statlige tvangslover, kamp mot politi og hær som settes inn mot arbeiderne, ja også ideen om at regjeringa og domstolene støtter kapitalistene. Lenin framstiller fagforeningsbevisstheten som en positiv og nødvendig del av proletariatets klassebevissthet. I "Om streiker" sier han bl.a: "Ved enhver streik gjør tanker om sosialisme seg sterkt gjeldende blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for frigjøring fra kapitalens undertrykkelse." Et slikt bevissthetsnivå er det altså kamerat MG finnerdet "meningsløst" å kjempe for i Norge 1980!

INGEN FORSKJELL RUSSLAND 1902 - NORGE 1080?

Først må vi slå fast at Lenins fraksjon prioriterte utviklinga av den økonomiske streikekampen svært høyt i perioden rundt 1902 da "Hva må gjøres" ble skrevet.

I Russland ble fagforeningene på landsbasis oppretta og leda av de revolusjonære, og - i følge Stalin - nærmest som en arbeidsdeling mellom streikekampen og andre åpartioppgaver (1906). Da Lenin skrev "Hva må gjøres", var polemikken hans retta mot økonomistene som mente at den økonomiske streikekampen var tilstrekkelig til å utvikle revolusjonær bevissthet. De nøyde seg med å tilbe den spontane og omfattende streikekampen.

Er bildet sånn i Norge i dag? I fagbevegelsen er det borgerskapet som har hatt makta i ti-år gjennom DNA-pampene bl.a. Medlemmene får ikke anledning til fritt og spontant å utvikle fagforeningsbevisstheten. De blir

tvert i mot systematisk oppdradd i klassesamarbeid og legalisme. Fagforeningsbevissthet på et visst nivå kan sjølsagt også oppstå spontant i Norge i dag, men det har ikke vært hovedtendensen.

Lenin sjøl stoppa ikke opp i 1902 og det er blant annet hans seinere analyse av arbeideraristokratiet som har gitt oss forståelsen for den degenereringa som har skjedd i arbeiderbevegelsen.

Vi har reist parolen "Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner" nettopp fordi situasjonen ikke er som i Lenins Russland i 1902! Dette er i pakt med Leninismen etter min mening. Kamerat MG kommer dessverre i skade for å kaste hele denne oppgaven på båten når han i praksis sier det er meningsløst å kjempe for en slik parole!

NØKTERNHET

Det er etter min mening en svær og vanskelig oppgave å rette opp høyrefeil i hele partiets arbeidsmåte og tenkning. Vi trenger nøkternhet og sjølstendig tenkning dersom vi ikke skal havne i dogmatismen og bare sjangle livs fjernt over i en annen grøft. Jeg mener vi ikke kan klare oppgaven uten bruk av marxismen-leninismen. Sjøl har jeg ikke på langt nær godt nok grep om teorien, det tror jeg ingen av oss har. Samtidig har jeg ikke partiet vårt utmerka seg ved et alt for godt grep om norsk virkelighet heller. Jeg synes nok kamerat MG virker litt for ivrig udi sitatkunsten og har en noe lempelig omgang med sannheten. Jeg forstår ikke helt hensikten hans, men gir forøvrig blaffen i det, dersom vi framover kan få en konstruktiv og nøktern debatt om hvordan vi skal korrigere partiets feil.

Olaf

VEDTAK OM PARTIKRISA

Vår avdeling har med stor uro fulgt debatten om partikrisa i FFP, og vil komme med en uttalelse om sjølve debatten og noen av de viktigste sakene i den.

Vi er urolige fordi fiendtligheten og opphisselsen i debatten (på begge sider) virker unødigg stor sett i forhold til det som har kommet fram av saklig uenighet. Vi er urolige fordi det nå ser ut til å være skapt en situasjon som alvorlig truer enheten i partiet.

SKAU bærer etter vårt syn et stort ansvar for at debatten har fått utvikle seg i en så øvovrlig retning. Ved å prøve å hindre en "stor kritikkbevegelse" (kritikerne har blitt mer opphissa), ed å insistere på at vi må se framover og ikke bakover og samtidig lansere en svært overfladisk beretning, ved å være seindrektige med å innrømme feil og ved å være med på en unødigg hard polemikkstil.

Vi mener at PUs vedtak om tidligere DS formann for fraksjonisme må trekkes.

I vår avdeling er vi enige i at tidligere DS formann har gjort alvorlige feil, særlig vil vi framheve hans rolle i as-debatten om KK. Her mener vi det burde vært hans plikt å gå inn for utsettelse av vedtaket i påvente av nærmere undersøkelser.

Vi mener allikevel at det ikke dreier seg om fraksjonisme, verken dette punktet i kritikken eller noen av de andre. I noen av punktene står det påstand mot påstand og vi verken vil eller kan ta stilling.

I tillegg til at flertallet er saklig uenig i fraksjonskritikken, mener vi det har fungert ekstremt dårlig i forhold til den viktige krisedebatten i partiet. Av hensyn til enheten i partiet mener vi vedtaket må trekkes.

Etter vårt syn må det være et hovedmål for alle partimedlemmer og alle deltakerne i debatten å kjempe for enheten i partiet. Alle motsigelsene bør kunne løses gjennom demokratisk og kammeratslig diskusjon. Debattantene må dempe seg, tenke seg grundig om og legge evt. personlig såre følelser tilside. Det står mye på spill for det arbeidende folket i Norge.

Standpunkt til noen av sakene i debatten.

Vi støtter fullt ut at KK fortsetter som dagsavis. Vi ønsker at det så snart som råd blir laga planer for hva det vil innebære for vår avdeling å redde - utbygge avisa.

Vi er for en demokratisk sentralisme i partiet, for direktivretten, for sentral ledelse av diskusjoner og ledelsens rett til å avgjøre hvilke diskusjoner som skal føres i partiet til enhver tid og når de skal avsluttes og mot fraksjonisme. Vi er enige med SK i at det eksisterer en høyretendens på dette området. Men vi mener også at denne høyretendensen i all hovedsak er en reaksjon på (forståelig, men ikke riktig) på tidligere "venstre" feil i praktiseringa av den demokratiske sentralismen: Overdreven og detaljert bruk av direktiv, manglende forståelse for krafta i et levende demokrati og manglende lydhørighet/kunnskap hos ledelsen for problemene på grunnplanet.

Vi ser med glede at SK/SKAU har kritisert sin manglende ledelse av det faglige arbeidet. Vi vil markere oss mot den tidligere DS-formannens syn om at vi har for mye politikk. Vi er usikre på hva som ligger i SKs påstand om at det er en tendens til å overvurdere den reinte økonomiske kampens betydning.

Helse og Sosial

KURSSTEDET PÅ DOKKA

Kurs og leir-stedet vi benytter og skal benytte framover, ligger på Dokka. Det er et bra sted i vakre omgivelser. Det består av en driftsbygning og en bestyrerbolig. Husa er i brukbar forfatning, men det er endel nødvendig arbeid som må gjøres i høst.

Etter oppsummeringer fra de kursene som er blitt holdt i sommer har vi lagd en plan for utbedring/oppussing av stedet. Vi må løse dette ved dugnader. Vi trenger mye folk til oppgaver som alle kan løse. (Maling, beising, vasking, pussing etc) Vi trenger også fagfolk av alle kategorier. Både til konkret jobb-ing og til vegledning.

Vi oppfordrer folk til å gjøre en innsats en helg eller to. Ikke les dette og tenk, "dette kunne jeg jo alltid bli med på," men ring eller skriv til Forlaget

Oktober, tlf. 353561. Gi beskjed hvilke helg(er) du kan bli med. Vi dekker kosten, og om nødvendig reisa.

BLI MED PÅ DUGNAD.

Utstyr/ redskaper.

Plassen trenger mye utstyr og redskaper. Alt fra møbler til kjøkken- og videoutstyr. Vi kan gjerne si at vi trenger alt. Vi har imidlertid ikke økonomi til å kjøpe alt vi trenger. Derfor oppfordrer vi folk som har ting hjemme som de ikke bruker til å gi det til kursstedet. Vi oppfordrer også folk som kan skaffe ting billig til å kontakte oss. Mange har allerede sagt at de skal ordne, fikse ting. Det må de ikke glemme, men sende det de har lovt.

Ansvarlig

RV-TOPPEN!

HVEM VIL DU HELST HA PÅ TOPPEN
AV OSLO-LISTA TIL STORTINGSVALG-
ET ? RING TIL KLASSEKAMPEN OG KOM
MED FORSLAG !

Tom side